ΕΤΟΣ Δ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 250 | Τιμᾶται λεπτῶν 10 | ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 17 ΜΑΡΤΙΟΥ 1888

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακέ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις *Χαρ. Ἀννίνου*, (συνέχεια). — *Fortunè Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις *Αἰσώπου*, (συνέχεια). — *Καραμζίν* : ΝΑΘΑΛΙΑ Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΒΟΓΙΑΡΟΥ κατὰ μετάφρ. *Α.Γ. Κωνσταντινίδου*. (συν.)

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ῥούβλια 6.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

ΝΓ'

Η ΠΡΟΙΞ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ ΒΑΝ ΓΚΡΑΦΤ

Ὁ Δεβὼτ παρευρέθη μετὰ πάντων τῶν λοιπῶν εἰς τὴν ἱκανοποίησιν ταύτην τοῦ ἀνδρός, ὃν ὁ Λουβοὰ ἐμμανῶς ἐπέμενε νὰ καταστρέψῃ, ἡ δὲ ἐπίδειξις, μεθ' ἧς ὁ βασιλεὺς ἠθέλησε νὰ τιμήσῃ τὸν Γεράρδον, νὰ παρηγορήσῃ αὐτὸν ἐνώπιον ὅλου τοῦ στρατοῦ, ἦτο διὰ τὸν προμηθευτὴν φανερὸν σύμπτωμα τῆς μελλούσης καταπτώσεως τοῦ προστάτου αὐτοῦ Λουβοά.

Ἀπὸ τοῦ ἵππου του ὁ Δεβὼτ παρετήρει τὸ ἐνδιαφέρον ἐκεῖνο θέαμα τῆς ἀσταθείας τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων καὶ τὸ κερδοσκόπον πνεῦμά του ἔπλεε πλησίστιον εἰς τὸν ὠκεανὸν τῆς φιλοσοφίας. Ἐπειδὴ δὲ πᾶσα μελέτη ἔχει τὰ πορίσματά της, ὁ Δεβὼτ ἀνεκεφαλαίωσε τὰ ἰδικά του ὡς ἑξῆς :

Στηρίζομαι ἐπὶ τοῦ Λουβοά.

Ὁ Λουβοὰ κλονίζεται.

Λοιπὸν θὰ κρημνισθῶ καὶ ἐγώ.

Τοῦτο λοιπὸν ἔπρεπε νὰ ἐμποδίσῃ. Ὁ Δεβὼτ δὲ ἀπεφάσισε νὰ κατορθώσῃ τὸν σκοπόν του, μὴ πολεμῶν ἀμειλίκτως κατὰ τῶν πράγματι νικητῶν, οἵτινες ἦσαν ἡ κυρία Μαιντενὼν καὶ οἱ φίλοι της, ὁ κύριος Λαβερνῆ καὶ οἱ φίλοι του. Ἀλλ' οἱ φίλοι τοῦ κυρίου Λαβερνῆ ἐκαλοῦντο Ἰασπῖνος καὶ Βελαίρ, πόσας δ' ἐχθροπραξίας δὲν εἶχε διαπράξει ἐναντίον τῶν δύο ἐκείνων ἀνδρῶν.

Ἡ ἀχρεία του συνείδησις ἐχρησίμευεν ὡς μικροσκόπιον εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, καὶ δι' αὐτοῦ ἔβλεπε τὰ παραπτώματά του ὡς μεγάλα ἐγκλήματα.

Τὸ πρῶτον ἀποτέλεσμα τῶν τοιούτων μελετῶν, ἦτο ν' ἀποφασίσῃ ὁ Δεβὼτ ν' ἀναμιχθῇ μὲ τὸ πλῆθος τῶν εὐπατριδῶν, τῶν συγχαιρόντων τὸν Γεράρδον, ἀλλ' ἡ ψυχρότης μεθ' ἧς ὁ ἔντιμος Ἰασπῖνος ἀπώθησε τὸν βαπτιστικόν του ηὔξησε τὰς ἀνησυχίας τοῦ τελευταίου τούτου, ὅστις ἀπεμακρύνθη σφόδρα τεταραγμένος, φοβούμενος μήπως παρετηρήθη τὸ ἐσφαλμένον καὶ μάταιον διάβημά του παρά τινος τῶν κατασκόπων τοῦ Λουβοά, ἐνῷ δὲ ἐβάδιζε μεταβαίνων πρὸς τὸν κύριόν του διὰ ν' ἀποσπάσῃ παρ' αὐτοῦ εἰ δυνατὸν τὸ ποσόν, ὅπερ ἀνεγράφετο ἐν τῇ σημειώσει ἣν τοῦ εἶχεν ἐγχειρίσει, ἐπανελάμβανε τὴν ἑξῆς σκέψιν Σενέκα τοῦ τραγικοῦ, οὕτινος οὔτε κἂν τὸ ὄνομα ἐγίνωσκεν : «Ἢ νὰ ἐξολοθρεύσω τοὺς ἐχθρούς μου ἢ νὰ τοὺς κάμω νὰ μὲ λατρεύωσιν».

Ἡ μαρκησία, παρελθούσης τῆς πρώτης παραφορᾶς τῆς χαρᾶς της, στραφεῖσα πέριξ αὐτῆς, δὲν εἶδεν ἄλλον τινὰ ἐπὶ τοῦ ἀνδήρου εἰμὴ τὴν Ἀντωνιέτταν γονυπετῆ· ὁ βὰν Γκράφτ δὲν εἶχεν ἀκολουθήσει αὐτάς. Ἡ μαρκησία τὸν εἶδεν ἐπανεγείροντα τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας καὶ παρακολουθοῦντα δι' ἀγρίου βλέμματος τὸν Λουβοά, ὅστις ἀνήρχετο ἐπὶ τοῦ ἵππου καὶ ἐγκατελίμπανε περίλυπος ἕως θανάτου τὸν τόπον ἐκεῖνον, τὸν χρηματίσαντα ὡς σκηνὴν μιᾶς τῶν σκληροτάτων δοκιμασιῶν, ἀφ' ὅσας ποτὲ εἶχεν ὑποστῆ.

Τὸ βλέμμα, τὸ ὁποῖον εἶδεν ἡ μαρκησία ἐκτοξευόμενον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Λουβοά, τὸ κίνημα τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ὅπως ὁρμήσει εἰς καταδίωξιν τοῦ ἐχθροῦ του, τόσον μῖσος ἄσβεστον ἐμαρτύρησε καὶ τόσα αἱμοχαρῆ σχέδια, ὥστε ἡ μαρκησία ἄφησε τὴν δεσποινίδα Δεσαβιὲρ ἐπὶ τοῦ ἀνδήρου, ὁπόθεν ἡ νεᾶνις παρηκολούθει δι' ἁπλήστου βλέμματος τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Γεράρδου καὶ πλησιάζουσα πρὸς τὸν Ὁλλανδόν, ὅστις δὲν τὴν εἶχεν ἀκούσει ἐρχομένην διατελῶν ἐν τῇ ἐξάψει τῆς ἐπισκοπήσεώς του :

— Κύριε βὰν Γκράφτ, εἶπε πρὸς αὐτόν, ἂς συνομιλήσωμεν, παρακαλῶ.

Ὁ Ὁλλανδὸς ἐστράφη μετὰ δυσαρεσκείας ἀφίνων τὸ ὄνειρον τῆς ἐκδικήσεώς του.

— Τώρα, ὅτε ὁ βασιλεὺς εἶνε ἀπών, ἡ δὲ νεᾶνις ἐκείνη δὲν δύναται νὰ μᾶς ἀκούσῃ, ἐξηκολούθησεν ἡ μαρκησία, εὐχαρίστησέ με τοὐλάχιστον, διότι ἐκράτησα τὸν λόγον μου, ἐνεργήσασα ὥστε νὰ ἐπανεύρετε τὸ τέκνον, τὸ ὁποῖον ἀνεζητεῖτε.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ βὰν Γκράφτ μὲ φωνὴν πένθιμον, ὅτι ἐνεσταλάξατε εἰς τὴν καρδίαν μου νέον δηλητήριον δραστικώτερον ἐκείνου, τὸ ὁποῖον μὲ ἐφλόγιζεν ἐπὶ δεκαοκτὼ ἔτη. Ὤ! πόσην δύναμιν αἰσθάνομαι τώρα νὰ μισῶ!..

— Νὰ μισῆτε!.. ποῖον ; Διατί, ἀφοῦ θριαμβεύετε.

— Ἀ! νομίζετε λοιπὸν ὅτι δὲν μισῶ ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον; εἶπεν ὁ βὰν Γκράφτ δεικνύων τὸν ἱππέα, ὅστις ταχέως ἀπεμακρύνθη τρέχων διὰ τῆς πεδιάδος. Ναί! τρέχε, ἐψιθύρισε μετὰ φοβερᾶς ἀπειλῆς κατ' ἐκείνου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἠνοίγοντο καὶ παρεμέριζον αἱ τάξεις τῶν στρατιωτῶν, τρέχε! τὸ μῖσός μου τρέχει ταχύτερον σοῦ καὶ θὰ φθάσῃ μετ' ὀλίγον.

— Τί ἐννοεῖτε, κύριε βὰν Γκράφτ.

— Ἐννοῶ ὅτι πρὸ τῆς ἑσπέρας θὰ φονεύσω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ἀπήντησε ψυχρῶς ὁ Ὁλλανδός, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ ἐπὶ τῆς γῆς οὐδεὶς ὁ διαφιλονεικῶν μου τὸ τέκνον τῆς Ἐλεονώρας.

Ἡ μαρκησία ἥρπασε τὴν χεῖρά του.

— Δὲν θὰ πράξετε τὸ τοιοῦτον, εἶπεν.

— Διατί ;

Ἡ μαρκησία προσήλωσεν ἀποφασιστικῶς τὸ διαυγὲς ὄμμα της ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, οὗ ἡ ψυχὴ ἦτο ἐμπεπλησμένη μνησικακίας καὶ ἐλέγχων· ἐφώτισε τὰ σκότη της καὶ εἶδε διαγραφόμενον χαρακτῆρα θελήσεως τοιαύτης, ὥστε δὲν θὰ τὴν ἀνεχαίτιζον οὔτε ἡ θρησκεία οὔτε ἡ φιλανθρωπία.

— Δύναμαι νὰ σᾶς ἀναγκάσω νὰ ὁμολογήσετε, εἶπεν, ὅτι τρέμετε κατὰ πᾶσαν νύκτα ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τοῦ φόνου, ὃν διεπράξατε. Δύναμαι νὰ σᾶς κάμω νὰ ἐννοήσετε ὅτι ἡ ἀνάπαυσις ὅλης τῆς ζωῆς σας ἀπωλέσθη ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἐχύσατε αἷμα. Ἀλλὰ τίς οἶδε ; θὰ μοῦ ἀπαντήσετε ἴσως ὅτι δεύτερος φόνος θὰ ἐξαλείψῃ τὴν μνήμην τοῦ πρώτου. Μαντεύω αὐτὸ τὸ ὁποῖον θὰ μοῦ εἴπητε, ὅτι τὸ αἷμα τοῦ Λουβοά, τὸ ἀφιερώσατε ἤδη

εἰς τὴν σκιὰν τῆς ἀτυχοῦς συζύγου σας.

— Ναί, ἡτοιμαζόμην νὰ σᾶς τὸ εἴπω, ἀπήντησεν ἀφελῶς, εἶνε ἀληθές· θὰ κοιμηθῶ ἥσυχος τότε μόνον, ὅταν τιμωρήσω τὰ ἐγκλήματα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου.

— Δὲν ἀπόκειται εἰς ὑμᾶς, κύριε, τὸ δικαίωμα νὰ τιμωρήσετε· ἀπόκειται εἰς τὸν Θεόν.

— Ὁ Θεὸς εἶνε πολὺ μακράν, ἀπήντησεν ὁ Ὁλλανδός.

— Καὶ ποῦ εἰξεύρετε ἂν δὲν εὑρίσκεται ἄνωθέν σας, ὑπὲρ τὴν κεφαλήν σας, ὑπὸ τὴν χεῖρα τὴν ὁποίαν ἐκτείνετε;

— Πρὸ δεκαοκτὼ ἐτῶν δὲν τὸν βλέπω ποσῶς, ἀπήντησεν ὁ Λουβοὰ μὲ τὴν σκιὰν λογικὴν τοῦ ἀθέου καὶ τοῦ ἀγρίου, ἐνῷ τὸν ἐχθρόν μου τὸν βλέπω ἐκεῖ κάτω.

Ἡ μαρκησία ἔκυψε τὴν κεφαλήν, πεισθεῖσα, ὅτι ἡ κατήχησις τοιούτου ἀνθρώπου δὲν ἦτο ἐκ τῶν εὐχερῶς ἐνεργουμένων.

— Δὲν εἶσθε λοιπὸν χριστιανός, κύριε βὰν Γκράφτ; ἠρώτησεν ἐν ἀπορίᾳ ἁπλῶν ἐπιχειρημάτων.

— Ὑπῆρξα χριστιανός· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ θρησκεία ἀπαγορεύει τὴν ἐκδίκησιν, ἐνῷ ἐγὼ ποθῶ νὰ ἐκδικηθῶ, λησμονῶ τὴν θρησκείαν.

— Δὲν θὰ λησμονήσετε ὅμως τὴν τιμήν! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία εἰς ἄκρον δυσηρεστημένη ἐκ τῆς ἀγρίας αὐτοῦ ἰσχυρογνωμοσύνης.

Ὁ βὰν Γκράφτ προσέβλεψεν αὐτὴν ἀπορῶν.

— Βεβαίως, κύριε· ἀναγκάζομαι νὰ σᾶς ὁμιλήσω τὴν ἐπίγειον γλῶσσαν, ἀφοῦ κωφεύετε εἰς τὰς σωτηριωδεστάτας συμβουλὰς τῆς ἁγίας ἡμῶν θρησκείας. Ποία εἶνε ἡ θέσις σας εἰς τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον; Δὲν ἤλθετε ἐδῶ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ἀλληλεθνοῦς δικαίου; Δὲν σᾶς θεωροῦν ὡς ἀπεσταλμένον τοῦ βασιλέως Γουλιέλμου; Εἴδετέ ποτε ἀπεσταλμένον ν' ἀτιμάζῃ τὸν κύριόν του δολοφονῶν τινα εἰς τὴν χώραν ὅπου ἀπεστάλη; Ὁ βασιλεὺς Γουλιέλμος ἠπατήθη· δὲν εἶσθε φίλος του, ἀφοῦ σκοπεύετε νὰ προσάψετε στίγμα εἰς τὸ ὄνομά του, τὸ ὁποῖον εἶνε ἤδη τόσον ὀλίγον ἀγαπητὸν ἐν Γαλλίᾳ.

Ὁ βὰν Γκράφτ ἠκροάσθη ἐν σιγῇ, ἀφοῦ δὲ ἡ μαρκησία ἔπαυσε λαλοῦσα:

— Αὐτὸ μὲ πείθει, εἶπεν· ἔχετε δίκαιον· δὲν δύναμαι νὰ φονεύσω τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον εἰς τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον· θὰ τὸν φονεύσω ἀλλαχοῦ.

Ἡ μαρκησία ἐξεπλάγη διὰ τὴν μοιραίαν ἐκείνην σύμπτωσιν, ἥτις ἔσωζε τὴν ζωὴν τοῦ Λουβοὰ διὰ τῆς ἐπεμβάσεως τῆς ἀπηνεστάτης τῶν ἐχθρῶν του. Ἀλλ' ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦτο γυνὴ ὑπέροχος, ἐν αὐτῇ δὲ πάντοτε ἡ εὐγένεια τῶν αἰσθημάτων ὑπερενίκα τοὺς ἐπικερδεῖς ὑπολογισμοὺς τῆς ἰδιοτελείας.

— Πολὺ λυποῦμαι, εἶπε, διότι ἐνδίδετε εἰς σκέψεις ὅλως ἐγκοσμίους, ἐνῷ τόσοι ἄλλοι λόγοι καὶ ἄλλαι σκέψεις ὑπάρχουσιν, αἵτινες ἔπρεπε νὰ σᾶς συγκινῶσιν. Πῶς! ἔρχεσθε ν' ἀνεύρετε τὸ τέκνον σας καὶ ἡ πρώτη πρᾶξις τοῦ δικαιώματος τῆς πατρότητός σας θὰ εἶνε φόνος!

— Τὸ τέκνον μου! ἀνέκραξεν ὁ Ὁλλανδὸς μετ' ἀγρίας ὀργῆς.

— Διατί τὸ ἐζητήσατε, ἀφοῦ τώρα τὸ ἀπαρνεῖσθε; εἶπεν ἡ μαρκησία. Ἐκ μίσους, ἐξ ἐκδικήσεως, ἐξ ὀρέξεως τοῦ νὰ πράξετε τὸ κακόν; Ὦ! ἐγὼ ἐνόμιζον, ὅτι αἱ ὀδύναι, ἃς ὑπέφερεν αὐτὸ τὸ τέκνον σᾶς εἶχον συγκινήσει, καὶ ὅτι ἀπῃτεῖτο νὰ τὸ παραλάβετε μὲ τόσον ἐνδιαφέρον διὰ νὰ τὸ ἀπελευθερώσετε ἀπὸ τὰς βιαιοπραγίας τοῦ ἅρπαγός του. Ἀλλ' ἂν ζητῆτε τὴν Ἀντωνιέτταν μόνον καὶ μόνον, ὅπως δώσετε εἰς αὐτὴν παραδείγματα βιαιότητος, σκληρότητος καὶ ἀσεβείας, ἂν ἐπιφυλάσσετε δι' αὐτὴν τὴν προσβλητικὴν καὶ θανάσιμον ἀμφιβολίαν, ἥτις θὰ τὴν φονεύσῃ ἀσφαλέστερον ἀπὸ τὰς κακώσεις καὶ τὰς βιαιοπραγίας τοῦ Λουβοά, ὤ! τότε θὰ τὴν ἀπαιτήσω καὶ ἐγώ, κύριε, καὶ θὰ σᾶς εἴπω: Ἄνθρωπε τοῦ μίσους, ἄνθρωπε τῆς ἐκδικήσεως, ἄνθρωπε τοῦ αἵματος, ἀπόδωσε τὸ τέκνον αὐτὸ πρὸς τὸν Θεόν, δὲν εἶσαι ἄξιος τοῦ τίτλου τοῦ πατρός.

Ὁ βὰν Γκράφτ μετὰ μελαγχολίας ἐψιθύρισεν:

— Κάμετε λοιπόν, ὥστε αἱ ἀγκάλαι μου καὶ ἡ καρδία μου ν' ἀνοιχθῶσιν ἐπὶ τῇ θέᾳ αὐτοῦ τοῦ τέκνου!... Ἂς ἴδωμεν!.. σεῖς, ἡ παρηγορία καὶ ἡ μήτηρ τῶν ὀρφανῶν, διαλύσατε τὸν πάγον τὸν περικαλύπτοντα τὴν καρδίαν μου, εἰς ἣν οὐδὲν αἴσθημα ἐξεγείρεται, παρὰ τὰς προσπαθείας μου, ὑπὲρ τοῦ τέκνου τῆς Ἐλεονώρας. Εὕρετέ μου λέξεις ἱερᾶς, μειδιάματα πειστικά, προσευχὰς οἵας γνωρίζετε νὰ ἐμπνέετε ὑμεῖς, βασίλισσα καὶ γυνὴ ὑπέροχος· εὕρετέ μου μίαν λέξιν δυναμένην νὰ μεταβάλῃ τὴν ἀμφιβολίαν, ἣν ἔχω κατὰ τῆς Ἀντωνιέττας εἰς ἀμφιβολίαν ὑπὲρ αὐτῆς... καὶ τότε, κυρία, δὲν θὰ φονεύσω πλέον κανένα, δὲν θὰ μισήσω κανένα εἰς τὸν κόσμον, καὶ θ' ἀγαπήσω πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ἐναγκαλιζόμενος τὸ τέκνον μου. Ἀλλ' ἕως νὰ γείνῃ τοῦτο μὴ ζητῆτε νὰ μοῦ ἐμπνεύσετε ἰδέας ἐπιεικείας, καθ' ὧν διαμαρτύρονται δεκαοκτὼ ἔτη τῆς ζωῆς μου, δεκαοκτὼ αἰῶνες βασάνων. Ἀρνεῖσθε νὰ μοῦ ἀποδώσετε τὴν νεάνιδα ταύτην, λέγετε· μὴ φοβῆσθε, δὲν θὰ σᾶς τὴν ζητήσω· δὲν πρέπει ἡ ἀθῳότης της, ἡ ἀγαθότης της, ἡ ἀγνότης της νὰ κηλιδωθῶσιν ἀπὸ τὴν ἐκδίκησιν, τὴν ὁποίαν ἐπιδιώκω. Πᾶν ὅ,τι εἶδα καὶ ἤκουσα σήμερον ἐδῶ, μοῦ ἀποδεικνύει, ὅτι ἐμεριμνήσατε ἤδη περὶ τοῦ μέλλοντός της· ἐξακολουθήσατε, σᾶς ἐξορκίζω· ἐγὼ σᾶς τὴν ἐμπιστεύομαι καὶ ἔχω τὸ δικαίωμα, ἀφοῦ τὴν ἀπεκάλεσα θυγατέρα μου. Τώρα γινώσκω ὅτι εἶνε ζῶσα, εὐτυχής, ὑπὸ τὴν σκέπην φίλης τόσον ἔμφρονος καὶ προστάτιδος διαπρεποῦς, καὶ ὡς πρὸς τοῦτο τοὐλάχιστον δὲν θὰ ἔχω πλέον ἔλεγχον καὶ φροντίδα... Ἀλλ' ὡς πρὸς τὸ νὰ τὴν ἀγαπῶ... νὰ τὴν ἐπανίδω...

— Σιωπή, κύριε, εἶπεν ἡ μαρκησία. ἰδού, ἔρχεται...

Ἡ Ἀντωνιέττα εἰσῆλθε δειλῶς, μὲ γλυκὺ μειδίαμα, βιάζουσα πάσῃ δυνάμει τὴν καρδίαν της ν' ἀγαπᾷ τὸν πατέρα ἐκεῖνον, ὃν ὁ Θεὸς ἔπεμπεν αὐτῇ. Ὁ βὰν Γκράφτ τὴν παρετήρησε πρὸς στιγμὴν μὲ τὴν θλιβερὰν ἐκείνην προσοχήν, ἥτις εἶχεν ἤδη παγώσει πᾶσαν ὁρμὴν τοῦ υἱϊκοῦ φίλτρου ἐν τῇ ψυχῇ τῆς Ἀντωνιέττας· εἶτα πλησιάσας πρὸς αὐτήν:

— Σᾶς βλέπω πολὺ εὐτυχῆ, εἶπε, διότι ἐξήγειρες τὸ ἐνδιαφέρον τῆς κυρίας, ὥστε ἐπιθυμῶ ν' ἀποκτήσῃς ἐξ ὁλοκλήρου τὴν εὔνοιάν της. Ἡ κυρία ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς εἰσάξῃ εἰς Σαὶν-Σύρ, ὄχι ὡς ὀρφανήν, ἀφοῦ ἔχῃς πατέρα, ἀλλ' ὡς τρόφιμον, ἥτις θὰ φανῇ εὐγνώμων, διότι ἐγένετο δεκτὴ εἰς τὸ εὐσεβὲς ἐκεῖνο ἵδρυμα. Ὁ πατήρ σου εἶνε πλούσιος, δεσποινίς, καὶ θέλει νὰ μὴ σοῦ λείψῃ τίποτε, οἱονδήποτε καὶ ἂν εἶνε τὸ μέλλον, τὸ ὁποῖον ὀνειροπολεῖς, ἢ τὸ ὁποῖον ἡ προστάτις σου σοῦ ἐπιφυλάττει. Ἐκόμισα σήμερον τὸ πρωὶ τὴν προσφορὰν εἰς τὴν κυρίαν ὑπὲρ τῆς κοινότητος τοῦ Σαὶν-Σύρ, ὑπὲρ ἧς πάντοτε ἠσθανόμην ἐνδιαφέρον. Ἀλλ' εἶμαι Ὁλλανδὸς καὶ φίλος ἄγαν ἀφωσιωμένος τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, ὥστε φοβοῦμαι, ὅτι ἡ κυρία μαρκησία, ἥτις εἶνε Γαλλὶς γνησία θεωρήσῃ ἑαυτὴν ὑποχρεωμένην ν' ἀρνηθῇ τὴν δωρεάν μου. Ἀλλ' ὡς τρόφιμος τοῦ ἱδρύματος τοῦ Σαὶν-Σύρ, δύνασαι νὰ φέρῃς προῖκα, τὴν ὁποίαν ἰδού, σοὶ δίδω.

Καὶ ἐνεχείρισεν εἰς τὴν Ἀντωνιέτταν τεμάχιον χάρτου ἁπλοῦ, γεγραμμένον διὰ χονδρῆς γραφῆς, ἐφ' οὗ ἡ νεᾶνις μετ' ἄκρας ἐκπλήξεως ἀνέγνωσε χωρὶς νὰ πιστεύῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της τὰ ἑξῆς:

«Πληρωθήτωσαν ἅμα τῇ ἐπιδείξει τοῦ παρόντος ἓν ἑκατομμύριον λιβρῶν, ἐν τῷ ἐν Βόμπις οἴκῳ μου, εἰς Ροττερδάμην.»

«Ἐν Ἁγίῳ Γισλανῷ, τὴν 11 Ἀπριλίου 1691».

«Βὰν Γκράφτ».

— Πῶς, κύριε! ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις ἀπελπισθεῖσα ἐκ τῆς ἀνεξηγήτου ἐκείνης ψυχρότητος· εἶσθε πατήρ μου καὶ ἐν τούτοις ἀπομακρύνεσθε ἀπ' ἐμοῦ;

— Ὁ κύριος βὰν Γκράφτ σᾶς εἶπε, διέκοψε λέγουσα ἡ μαρκησία, ὅτι εἶνε φίλος καὶ σύμβουλος τοῦ βασιλέως Γουλιέλμου τοῦ Γ' καὶ ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται αὐτῷ νὰ διαμείνῃ ἐν Γαλλίᾳ ἕνεκα τοῦ πολέμου τοῦ διαιροῦντος ἀτυχῶς τὰ δύο Κράτη. Ἀφίνει δὲ ὑμᾶς εἰς Γαλλίαν, μολονότι ἠδύνατο νὰ σᾶς παραλάβῃ μετ' αὐτοῦ, ἐκ καλοκαγάθου ἀβρότητος, διότι βλέπει ὅτι εἶσθε Γαλλὶς κατὰ τὴν ἀνατροφὴν καὶ τὰς ἕξεις.

— Εὐχαριστῶ πολὺ τὸν κύριον... ἐψέλλισεν ἡ νεᾶνις, ἧς ἡ καρδία ἤρχισε νὰ θλίβηται, ἴσως διότι εἶχεν ἀρχίσει νὰ συγκινῆται.

— Χαῖρε! ἀπήντησεν ἀποτόμως ὁ βὰν Γκράφτ, καταληφθεὶς ὑπὸ ταραχῆς καὶ ἀμηχανίας, ἣν ἤθελε ν' ἀποκρύψῃ. Κυρία, οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην εἰς Ἅγιον Γισλανόν.

Ἀπέτεινε χαιρετισμὸν πρὸς τὴν μαρκησίαν καὶ ἐστρέφετο ἤδη πρὸς τὴν θύ-

ραν, ὅτε ἡ κυρία Μαιντενὼν τὸν ἐσταμάτησεν.

— Κυττάξατε καὶ αὐτὴν τὴν νέαν, εἶπεν αὐτῷ ταπεινῇ τῇ φωνῇ· ἡ περιφρόνησίς σας τὴν ἐκπλήττει καὶ τὴν πρόσβάλλει. Θὰ λιποθυμήσῃ· ἀσπασθῆτέ την.

Ὁ βὰν Γκράφ ὠπισθοχώρησεν.

— Ἐν ὀνόματι τῆς μητρός της! εἶπεν ἡ μαρκησία.

Ὁ Ὁλλανδὸς φρίττων ὑπὸ τὴν ἠπίαν ἐξουσίαν τὴν ἐξαναγκάζουσαν αὐτὸν νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὴν Ἀντωνιέτταν, ὑπήκουσεν, ἔκυψε καὶ τὰ χείλη του ἔψαυσαν τὸ μέτωπον τῆς νεάνιδος, ἥτις, χαίρουσα διὰ τὴν θωπείαν ταύτην, ἥρπασε τὴν χεῖρά του καὶ τὴν ἠσπάσθη.

Ἡ ὄψις τοῦ βὰν Γκράφτ ἠλλοιώθη, μόλις ἔσχε τὴν δύναμιν ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ ἐναγκαλισμοῦ ἐκείνου καὶ χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ καταπνίξῃ λυγμὸν ἠχηρόν, ὅστις ἀπὸ τῆς στιγμῆς τοῦ φιλήματος διέσχιζε τὰ στήθη του, ἐξῆλθε μετὰ σπουδῆς ἐκ τοῦ θαλάμου, ἐζήτησε τὸν ἵππον του καὶ ἀνεχώρησεν, ὅπως μεταβῇ παρὰ τῷ Γουλιέλμῳ.

— Ἀνεῦρον τὸν πατέρα μου, ἔλεγε θλιβερῶς ἡ νεᾶνις, καὶ αὐτὸς δὲν μὲ ἀγαπᾷ!

ΝΖ'

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΒΕΛΑΙΡ

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἑσπέραν μετὰ ἀποφασιστικὴν ἔφοδον, τὸ πῦρ τῆς πολιορκουμένης πόλεως κατεσιγάσθη, καταβληθὲν ὑπὸ τοῦ πυροβολικοῦ τοῦ Βωμπάν.

Τὸ Μὸνς ἐσυνθηκολόγησεν· οἱ ὅροι τῆς συνθήκης ὑπεβλήθησαν εἰς τὸν βασιλέα τὴν νύκτα. Ὁ Λουδοβῖκος ΙΔ' ἐχορήγησεν ἔντιμον ἔξοδον εἰς τὴν φρουράν, ἥτις ἐγκατέλιπε τὴν πόλιν τὴν ἑπομένην πρωΐαν.

Ὅτε ὁ βασιλεὺς μετέβη εἰς Ἅγιον Γισλανὸν ὅπως ἀναγγείλῃ εἰς τὴν μαρκησίαν τὴν εὐχάριστον εἴδησιν, εὗρεν αὐτὴν ἑτοίμην ἤδη πρὸς ἀναχώρησιν. Ἐγίνωσκε πᾶν ὅ,τι ἤρχετο ν' ἀναγγείλῃ πρὸς αὐτήν.

Μετὰ τὰ πρὸς τὸν βασιλέα συγχαρητήρια, ἅτινα ἀπέτεινε μετὰ τῆς ἐπιτηδειότητος καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας ἐκείνης, ἣν ἐγίνωσκε τόσῳ καλῶς νὰ μεταχειρίζηται ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ κολακεύσῃ.

—Μεγαλειότατε, εἶπεν, ἐνθυμεῖσθε ὅτι μίαν ἡμέραν σᾶς ὡμίλησα περὶ τῶν καταλλήλων ἰδιοτήτων, ἃς ἔχω, ὅπως καταστῶ μόλις στρατηγός;

— Μάλιστα, κυρία.

— Λοιπόν, Μεγαλειότατε, θὰ ἴδητε σήμερον νέαν ἀπόδειξιν. Ὁ καλὸς στρατηγός, ὡς λέγουν, πρέπει νὰ εἰξεύρῃ ν' ἀποστρατοπεδεύῃ καλῶς καὶ ἐν τάχει. Ἀπεχαιρέτισα ἤδη πάντας τοὺς ἐν τῇ μονῇ, ἐδίπλωσα τὴν σκηνήν μου καὶ αἴρω τὸ στρατόπεδόν μου.

Καὶ ὁδηγήσασα τὸν βασιλέα πλησίον τοῦ παραθύρου, ἔδειξεν αὐτῷ εἰς τὴν αὐλὴν ἑτοίμους τὰς ἀποσκευάς, ἐζευγμένας τὰς ἁμάξας καὶ τοὺς ὑπηρέτας ἐφίππους ἤδη καὶ ἑτοίμους νὰ ἐκκινήσωσιν.

— Πῶς! δὲν ἐπανέρχεσθε μαζί μας; εἶπεν ὁ βασιλεὺς δυσαρεστηθείς, διότι μεγάλως ηὐφραίνετο ὁσάκις κατὰ τὰ ταξείδια συνώδευεν αὐτὸν καὶ ἡ μαρκησία, ἐπιδαψιλεύουσα αὐτῷ περιποιήσεις καὶ ἀποτείνουσα φιλοφρονήματα.

— Ὄχι, Μεγαλειότατε, δὲν δύναμαι, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία.

— Διὰ ποῖον λόγον;

— Δι' ἕνα λόγον ἁπλούστατον. Θὰ παραλάβω μαζί μου τὴν δεσποινίδα βὰν Γκράφτ, ἣν μοῦ ἐνεπιστεύθη ὁ πατήρ της, ὅπως τὴν εἰσαγάγω εἰς Σαὶν-Σύρ. Εἶνε χρέος εὐγνωμοσύνης· ἐννοεῖται τὰ χρέη ταῦτα, Μεγαλειότατε;

— Βεβαίως· ἀλλὰ κατὰ τί ἡ παρουσία τῆς νεάνιδος αὐτῆς σᾶς ἐμποδίζει νὰ ἔλθετε μαζί μας;

— Δὲν μ' ἐμποδίζει ἡ παρουσία τῆς δεσποινίδος βὰν Γκράφτ, ἀλλ' ἑνὸς ἄλλου ἀτόμου ἡ παρουσία, μετὰ τοῦ ὁποίου ἡ κόρη αὕτη δὲν πρέπει τοῦ λοιποῦ νὰ συναντηθῇ.

— Τοῦ κυρίου Λαβερνῆ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεύς.

— Ὄχι, Μεγαλειότατε. Ὁ κύριος Λαβερνῆ δύναται πάντοτε κατὰ πᾶσαν ὥραν νὰ βλέπῃ τὴν δεσποινίδα βὰν Γκράφτ, προπάντων ὅταν ἐγὼ εὑρίσκομαι πλησίον της. Ἀλλ' ὡς πρὸς τὸν κύριον Λουβοά, ἐννοεῖται ὅτι εἶνε ἀδύνατον τὸ τοιοῦτον.

— Ἄ! εἶνε ἀληθές, ἀπήντησεν ὁ βασιλεύς. Ἐν τούτοις καὶ πάλιν δύνασθε νὰ θέσετε τὴν νεάνιδα ὁμοῦ μὲ τὴν δεσποινίδα Βαλβιὲν εἰς ἰδιαιτέραν ἅμαξαν, παρακολουθοῦσαν τὴν ἰδικήν σας καὶ τοιουτοτρόπως δὲν θὰ σᾶς στερηθῶμεν.

— Ὄχι, Μεγαλειότατε· ὁ πραγματικὸς λόγος, ἀφοῦ ὀφείλω νὰ σᾶς τὸν ὁμολογήσω, εἶνε ὅτι ἐγὼ ἡ ἰδία δὲν θέλω νὰ συνταξειδεύσω μὲ τὸν κύριον Λουβοά.

— Εἰς τρόπον ὥστε, ἀνέκραξεν ὁ βασιλεύς, στεροῦμαι ἐγὼ τῆς συντροφίας σας, ἕνεκα τῶν ἀδικημάτων τοῦ *κυρίου Λουβοά!* . . .

— Ὦ! ἂν αὐτὴ μόνη ἦτο ἡ ζημία, τὴν ὁποίαν προξένει πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα.

— Τί ἄλλο συμβαίνει; μὴ διστάσετε! Ὁμιλήσατε, ἐὰν γνωρίζετε τίποτε.

— Εἰς Βερσαλλίαν, Μεγαλειότατε, θὰ ἐπαναλάβωμεν αὐτὴν τὴν συνδιάλεξιν λυσιτελέστερον.

— Ὁμολογῶ, ὅτι ἀνυπομονῶ, ἐψιθύρισεν ὁ βασιλεύς, διότι ἀρχίζω νὰ βαρύνωμαι τὸν σκαιὸν ἐκεῖνον κακότροπον· μάλιστα ἐνίοτε τὸν φοβοῦμαι. . .

— Ἀρχὴ σοφίας φόβος. . . Λουβοά, εἶπεν ἡ μαρκησία, σοβαρῶς σφίγγουσα μετὰ σημασίας τὴν χεῖρα τοῦ βασιλέως καὶ συζύγου της.

Ἦτο ἡ δευτέρα ὥρα μετὰ μεσημβρίαν· λαμπρὸς ἥλιος ἐφώτιζε τὴν ἀπέραντον ἐκείνην πεδιάδα, ὑπὸ τὸ ἔδαφος τῆς ὁποίας τὸ μόλις ἀποψυχθὲν ἐκοιμῶντο τόσοι ἀνδρεῖοι, οἵτινες ἐθυσίασαν τὴν ζωήν των, ὅπως γείνωσιν ἄξιοι ἑνὸς βλέμματος τοῦ βασιλέως. Ὁ καπνὸς ἀνήρχετο βραδέως ἀπὸ τὰ ἐρείπια τῆς ἁλωθείσης πόλεως. Ἡ ἐαρινὴ πάχνη, καπνὸς εἰρηνικὸς ὅστις δὲν στοιχίζει οὐδ' αἵματα οὐδὲ δάκρυα, ἀνήρχετο ἐπίσης πρὸς οὐρανὸν ἐξατμιζόμενος κατὰ νεφύδρια μυροβόλα, ἐπιπλανώμενα μακρὰν ἐπὶ τῶν ἀγρῶν.

— Λοιπὸν ἀναχωρεῖτε; ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεὺς ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς μαρκησίας· ἀναχωρεῖτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, μόνη;

— Εἶνε ἀληθές, Μεγαλειότατε· ἐννοῶ τί θέλετε νὰ εἴπητε· οἱ στρατηγοὶ οὐδέποτε ταξειδεύουσιν ἄνευ ἀκολουθίας.

— Πρέπει νὰ ἔχετε λοιπὸν καὶ σεῖς ἀκολουθίαν, μαρκησία· ἂς ἐκλέξωμεν μίαν τοιαύτην εὐχάριστον.

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ἡ μαρκησία εὐθύμως.

— Ὁ Λουβοὰ δὲν εἶνε παρών, μαρκησία· τί λέγετε ἂν προσελαμβάνωμεν μερικοὺς ἐκ τοῦ σώματος τοῦ ἐλαφροῦ ἱππικοῦ; ἐκτὸς ἂν ἡ δεσποινὶς βὰν Γκράφτ δυσαρεστηθῇ διὰ τοῦτο . . .

— Ὦ, Μεγαλειότατε, εἶσθε ἀγαθὸς καὶ ἀξιαγάπητος! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Μαιντενὼν παραφερομένη ἐκ τῆς εὐγνωμοσύνης.

— Καὶ ἀγαπώμενος; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς μετὰ μειδιάματος νεανικοῦ.

Ἡ μαρκησία ἀπήντησεν ἀνατείνουσα ἐν εἰλικρινείᾳ εἰς τὸν οὐρανὸν τ' ἀπαστράπτοντα ὄμματά της.

Μετὰ μίαν ὥραν εἴκοσι ἱππεῖς ἀπὸ ρυτῆρος τρέχοντες ἔφθανον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Βαλενσιέννης τὴν ἅμαξαν τῆς μαρκησίας, αὕτη δὲ ἐκ τοῦ ἐρυθήματος τῆς Ἀντωνιέττας, καθημένης ἀπέναντί της ἐν τῇ ἁμάξῃ, ἐμάντευσε τίς ἦτο ὁ διοικῶν τὸ ἄγημα ἀξιωματικός.

Ἐπιτραπήτω ἡμῖν ν' ἀπόσχωμεν τῆς περιγραφῆς τοῦ ταξειδίου ἐκείνου καὶ τῆς ἐκτάκτου χαρᾶς τοῦ Ἰασπίνου, ὅστις μετὰ τόσας σκολιὰς περιπετείας ἠσθάνετο ἑαυτὸν ὡσεὶ ἀναγεννώμενον καὶ διετείνετο ὅτι ἐπάχυνεν, ἀφότου δὲν ἀνέπνεε πλέον τὸν αὐτὸν μετὰ τοῦ Λουβοὰ ἀέρα.

Μακρὰ κεφάλαια δὲν θὰ ἐξήρκουν πρὸς περιγραφὴν τῆς εὐδαιμονίας τοῦ Γεράρδου, ὁσάκις προσεκαλεῖτο πλησίον τῆς ἁμάξης παρὰ τῆς μαρκησίας, ὁσάκις τὸ βλέμμα του διεσταυροῦτο μὲ τὸ τῆς Ἀντωνιέττας, καὶ ἠσθάνετο περὶξ αὐτοῦ καταλάμποντα τὴν προστασίαν καὶ τὸν ἔρωτα. Τὰ δύο τρίτα τῆς ὁδοῦ διήνυσαν οὕτω πως, ὑπὸ αἴθριον οὐρανόν, ἐν διαρκεῖ ἀγαλλιάσει.

Ἑσπέραν τινά, ἐνῷ ἡ μαρκησία ἀνήρχετο πεζῇ τὴν ἀνωφέρειαν λοφίσκου, ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Γεράρδου, ἐξάλλου ἐκ χαρᾶς καὶ ὑπερηφανείας,

— Χαίρω, κύριε, εἶπεν αὐτῷ μετὰ φωνῆς συγκεκινημένης, ὅτι κυττάζετε μὲ τόσην ἐπιφύλαξιν καὶ ἀβρότητα τὴν νεάνιδα, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾶτε. Βλέπετε ὅτι τὴν φέρω εἰς Σαὶν-Σὺρ ὅπως τὴν ἀναθρέψω χάριν ὑμῶν, διότι μέχρι τοῦδε δὲν εἶχεν ἄλλον κύριον ἢ ὁδηγὸν εἰμὴ τὴν καρδίαν της. Αὐτὴ ὅμως μόνη δὲν ἀρκεῖ. Σᾶς ζητῶ ἑνὸς ἔτους προθεσμίαν διὰ νὰ τὴν καταστήσω γυναῖκα ἀξίαν πάσης ὑπολή-

ψεως, ὅπως εἶνε νῦν ἀξία πάσης ἀγάπης.

Ἐνῷ δὲ ὁ νέος ἐν ἀγαλλιάσει συνήνου τὰς χεῖρας ψελλίζων ἀσυναρτήτους τινὰς λέξεις :

— Ὀφείλω νὰ πράξω τὸ τοιοῦτο χάριν τοῦ πατρὸς αὐτῆς τῆς νεάνιδος, καὶ χάριν ἐπίσης τῆς μητρός σας.

Τὰς λέξεις ταύτας ἤκουσε καὶ ἐσημείωσεν ὁ Ἰασπῖνος, βαδίζων ταπεινῶς ὄπισθεν.

Ὅτε ἡ μαρκησία ἀνῆλθε πάλιν εἰς τὴν ἅμαξάν της, ὁ Γεράρδος ἀνεκίνωσεν εἰς τὸν γηραιόν του φίλον τὴν χαράν του, ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ, ἥτις ἀθρόα κατήρχετο ἐπ' αὐτῶν ἀπό τινος χρόνου.

— Κύτταξε ! ἔλεγεν· ἤμεθα ἀτυχεῖς ὅλοι πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν καὶ ἰδοὺ τώρα ὅτι εἴμεθα εὐτυχεῖς. Ἡ Ἀντωνιέττα καὶ ἐγὼ ἐδῶ, ἡ Βιολέττα καὶ ὁ Βελαὶρ ἐκεῖ πέραν !

— Παντοῦ εἶνέ τις εὐτυχής, ὅπου δὲν ὑπάρχει ὁ Λουβοά, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπῖνος.

Εἶχε μόλις ἀποτελειώσει τοὺς λόγους τούτους, ὅτε μακρόθεν εἶδεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὀροπεδίου τοὺς εἰς τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν ἱππεῖς ὁρμῶντας ἐν τάχει πρός τι πλησιόχωρον δάσος, ὁπόθεν ἐξῆλθον μετ' ὀλίγον, ὁδηγοῦντες ἄνδρα τινά, ἀσθενῶς ἀνθιστάμενον καὶ φαινόμενον ὡσεὶ ζητοῦντα χάριν.

Ὁ Γεράρδος ἀφῆκε τὸν Ἰασπῖνον καὶ ἔδραμε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἵνα πληροφορηθῇ.

— Κύριε, εἶπέ τις τῶν ἱππέων, εἴδομεν ἕνα ἄνθρωπον πλανώμενον παρὰ τὴν ἄκραν τοῦ δάσους, ὅστις ἅμα τῇ προσεγγίσει μας ἔφυγε μὲ τὸν παράδοξον τρόμον, ὥστε ἡ φυγή του μᾶς ἐφάνη ὕποπτος. Οἱ σύντροφοί μου ὅμως τὸν συνέλαβον καὶ τώρα θὰ κρίνετε.

Ὁ Γεράρδος ἐπλησίασεν ἔτι μᾶλλον καὶ διέκρινε ἄνθρωπόν τινα, οὗτινος τὰ χαρακτηριστικὰ ἐνόμισεν ὅτι ἀνεγνώριζε, μὲ τὰ ἱμάτια διεσχισμένα, μὲ τὴν κόμην ἐν ἀταξίᾳ, ἐπτοημένον, εἰς ἀθλίαν κατάστασιν.

Ἀλλ' ὁ ὑποτιθέμενος κακοποιός, εὐθὺς ὡς εἶδε τὸν Γεράρδον, ὥρμησε καὶ τὸν ἡσπάσθη ἐκφέρων γοερὸς στεναγμούς.

— Ὁ Βελαὶρ ! . . ὁ ταλαίπωρος φίλος μου εἰς τοιαύτην θέσιν ! . . . Θεέ μου ! . . κλονίζεται ! . . Μήπως τὸν ἐπλήγωσαν ;

— Φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ μουσικὸς διὰ φωνῆς θνησκούσης, πρὸ τριῶν ἡμερῶν καθ' ἃς σὲ ἀναζητῶ, δὲν ἐκοιμήθην οὔτε ἔφαγα ! . . Ἀποθνήσκω ! . .

— Καὶ ἡ Βιολέττα ;

— Ἡ Βιολέττα ἀπωλέσθη.

Ὁ Γεράρδος μόλις ἐπρόφθασε νὰ δεχθῇ τὸν φίλον του εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ὁ Βελαὶρ κατέπεσεν ἐν αὐταῖς λιπόθυμος.

— Πολὺ ἔσπευσες νὰ εἴπῃς ὅτι εἴμεθα εὐτυχεῖς ! ἐψιθύρισεν ὁ Ἰασπῖνος. Ὁ Λουβοὰ εἶνε παντοῦ.

Ἕπεται συνέχεια.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Βλέπω ὅτι ὅλα τὰ προβλέπετε. Καὶ ὅμως ἂν δὲν μ' εὑρίσκατε, ὅπερ πολὺ πιθανόν, ἀφοῦ δὲν ἤμην προειδοποιημένος περὶ τῆς ἐπισκέψεώς σας ;

— Εἰς τοιαύτην περίστασιν θὰ ἐπήγαινα μόνος εἰς τὸ θέατρον ἀπόψε, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ σᾶς διηγηθῶ αὔριον πρωΐ τί θὰ μοῦ συνέβαινε, ἐπειδὴ ἐννοοῦσα πάντοτε νὰ μὴ χάσω τὴν περίστασιν νὰ συναντήσω τὴν κυρίαν αὐτήν.

Ὅταν ὅμως ἦλθα εἰς τὸ μέγαρόν σας, οἱ ἄνθρωποί σας μ' εἶπαν ὅτι θὰ δειπνήσετε εἰς τὴν λέσχην καὶ ἔτρεξα ἀμέσως. Ἠξεύρετε, φίλτατέ μου, ὅτι ἔχετε ἕνα πολὺ ὡραῖον μέγαρον ! Ἐκεῖ μέσα λοιπὸν ἔχετε κλείσει τὸν αἰχμάλωτόν σας ;

— Ναί, ἐκεῖ τὸν ἔχω, καὶ σᾶς βεβαιῶ, ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ κανείς. Τὸ μέγαρον εἶνε μέγα καὶ μεμονωμένον. Ἔχω ἐπιφέρει μεταβολάς, αἱ ὁποῖαι διευκολύνουν τὴν φύλαξιν καὶ ἐμποδίζουσι τὴν δραπέτευσιν.

Ὁ αἰχμάλωτός μου εἶνε τόσῳ καλὰ φυλαγμένος, ὡς ἂν ἦτο εἰς κανὲν φρούριον τῆς Πετρουπόλεως.

— Ἐν τούτοις ἠναγκάσθητε νὰ γνωστοποιήσετε εἰς τοὺς ἀνθρώπους σας τὸ μυστικὸν αὐτό.

— Ὤ! οἱ ἄνθρωποί μου εἶνε ὅλοι, καθὼς εἰξεύρετε, ἀρχαῖοι στρατιῶται καὶ ὑπαξιωματικοί, συνειθισμένοι εἰς τὴν ὑπακοήν. Εἶνε ἄλαλοι ὡς οἱ ἰχθῦς, καὶ ἕτοιμοι εἰς πᾶν. Ἂν ἤθελα ν' ἀπαλλαγῶ τοῦ Γάλλου, μίαν λέξιν μόνον θὰ ἔλεγα.

— Ἠρκέσθητε ὅμως νὰ τὸν κλείσετε εἰς τὸ ὑπόγειον.

— Αὐτὸ θὰ ἦτο ἀνωφελές. Τὸν ἔκλεισα εἰς μίαν μεγάλην στοάν, ἡ ὁποία μοῦ χρησιμεύει ὡς βιβλιοθήκη. Αἱ θύραι ὅλαι εἶνε κλεισταὶ καὶ φυλάσσονται καλά. Τὰ παράθυρα βλέπουν εἰς τὸν κῆπον καὶ ἔχουν τριάντα ποδῶν ὕψος. Ἀδύνατον νὰ φύγῃ καὶ νὰ συνεννοηθῇ μὲ ὅν τινα δήποτε. Δὲν ἔχω γείτονας.

— Καὶ πῶς τοῦ φαίνεται ἡ αἰχμαλωσία του ;

— Κατ' ἀρχὰς τοῦ ἐφάνη πολὺ κακή. Παρεφέρθη καὶ μ' ἐξύβρισε διὰ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον τὸν συνέλαβα... διότι πρέπει νὰ σᾶς 'πῶ, ὅτι τοῦ ἔστησα μίαν πολὺ εὐφυᾶ παγίδα.

— Τὸ γνωρίζω. Ὁ ἐπιστάτης σας ἐξήγησε τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν ἀρχηγὸν καθ' ὅλας του τὰς λεπτομερείας.

— Προσέθηκεν ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ ἐπινοήσας τὴν παγίδα αὐτήν ;

— Φίλτατέ μου, 'μπορεῖτε νὰ τὸν διώξετε κάλλιστα, ἅμα τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις. Πρὸς τὸ παρὸν ἂς μὴ ἀσχολούμεθα περὶ αὐτοῦ, ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς ὅ,τι μοῦ ἐλέγατε περὶ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, εἶνε τόρα ἡσυχότερος ;

— Τοὐλάχιστον κατὰ τὸ φαινόμενον. Πρὸς οὐδένα τῶν ὑπηρετῶν μου ἀπευθύνει τὸν λόγον, οὔτε πρὸς τὸν Βασίλην· πρὸς ἐμὲ μόλις ἀπαντᾷ ἅμα τὸν ἐρωτήσω. Λέγει ὅτι ἀπεφάσισε νὰ ὑποφέρῃ τὰ πάντα, παρὰ νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι εἶνε ἔνοχος τῆς κλοπῆς.

Χθὲς πάλιν ὡμιλήσαμεν καὶ τόσῳ ζωηρῶς διεμαρτυρήθη, ὥστε μὲ κατέλαβεν ἀμφιβολία ἐὰν ἦνε ἔνοχος.

— Διὰ νὰ διαφωτίσετε τὴν ἀμφιβολίαν αὐτὴν ἕνα μόνον βλέπω μέσον, νὰ ἐξιχνιάσωμεν τὸν ἰδιαίτερον βίον τῆς γυναικὸς αὐτῆς, ἡ ὁποία τὸ πᾶν διευθύνει. Δὲν θ' ἀρχίσῃ βέβαια νὰ μᾶς δώσῃ πληροφορίας περὶ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, ἀλλὰ μὲ τὸν καιρὸν καὶ μὲ ὀλίγην ἱκανότητα θὰ μάθωμεν πολλὰ πράγματα.

Μοῦ φαίνεται ὅμως, φίλτατε Ἀλέξη, ὅτι εἶνε κατάλληλος ὥρα νὰ πᾶμε εἰς τὰς θέσεις μας. Τὰ σιγάρα μας τελειώνουν καὶ σχεδὸν εἶνε ἐννέα ὥραις.

— Ναί. Ἀπόψε παίζουν τοὺς *Οὐγενότους*, θὰ φθάσωμεν εἰς τὴν δευτέραν πρᾶξιν. Πηγαίνομεν, φίλτατε Ἰβάν. Σεῖς διευθύνετε τὰς ἐπιχειρήσεις. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς τίθεμαι ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν σας.

Οἱ δύο σύντροφοι μετὰ τὸν περίπατόν των εἰς τὸ μπουλβὰρ τῶν Ἰταλῶν, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Μελοδράματος.

Ὁ Μουριατὶν λαβόμενος τοῦ βραχίονος τοῦ συνταγματάρχου ἔβη πρὸς τὸ θέατρον.

Ἐὰν ὁ εἷς τούτων ἔστρεφεν ὀπίσω του ἤθελεν ἰδεῖ τὸν Μάξιμον ἀκολουθοῦντα αὐτούς.

Ὁ Μάξιμος βραχύνας τὸ δεῖπνόν του ἔσπευσεν ἔξω, ὅπως ἀνεύρῃ τοὺς δύο Ρώσσους. Ἔτρεξε καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις καὶ ἐπὶ τέλους τοὺς παρετήρησε, καθ' ἣν στιγμὴν ἔστρεφον περὶ τὴν γωνίαν τῆς πλατείας.

— Πηγαίνουν εἰς τὸ Μελόδραμα, ἐψιθύρισεν. Χωρὶς ἀμφιβολίαν εἶνε φίλτατοι. Αὐτὸς ὁ Καρδίκι θὰ ἦνε προδότης, καὶ πρέπει νὰ εἰδοποιήσω τὴν κόμησσαν. Ἀ! μὰ δὲν θὰ τοὺς ἀφήσω διόλου ἀπόψε.

Δὲν εἶμαι ἐνδυμένος διὰ τὸ θέατρον καὶ θὰ μὲ πάρουν ἡ γιὰ ἐπαρχιώτην ἢ γιὰ δικαστικὸν κλητῆρα. Τόσῳ τὸ χειρότερον! Θέλω νὰ 'δῶ τί θὰ κάνουν αὐτοὶ οἱ ξένοι.

Ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου Δορζὲρ ἦτο συνδρομητὴς εἰς τὸ Μελόδραμα καὶ δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ λάβῃ εἰσιτήριον εἰσόδου.

Ἀφῆκε τὸ ζεῦγος νὰ διέλθῃ καὶ μετὰ πέντε λεπτὰ εἰσῆλθε καὶ αὐτὸς φροντίσας προηγουμένως νὰ σηκώσῃ τὸ περιλαίμιον τοῦ ἐπανωφορίου του ἵνα μὴ φαίνηται ὁ μέγας λαιμοδέτης του.

Τὸ ἔνδυμά του τῷ ἐνέβαλε μίαν ἰδέαν.

Ἀντὶ νὰ καταλάβῃ τὴν συνήθη θέσιν του, εἰς τὰ πρῶτα καθίσματα ἐδύνατο νὰ μείνῃ κατὰ τὴν πάροδον τῆς ὀρχήστρας ἕως οὗ ἴδῃ τὸν συνταγματάρχην καὶ τὸν σύντροφόν του· εἶτα δὲ ἀφοῦ τοὺς ἴδῃ ποῦ ἐκάθησαν νὰ προσπαθήσῃ νὰ μὴ τοὺς χάσῃ.

Τὸ σχέδιόν του ἐπέτυχεν. Ἀπὸ τῆς γω-

νίας ὅπου ἔμεινε τοὺς παρετήρησε καταλαβόντας θέσεις ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἕως οὗ ἡ αὐλαία ἤρθη.

Ὁ Βορισὼφ καὶ ὁ Μουριατὶν οὐδ' ὑπέθετον ὅτι ἦτο ἐκεῖ, οὔτε τὸν ἐσυλογίζοντο κἄν.

Περιεσκόπουν διὰ τῶν διόπτρῶν των τὰ θεωρεῖα καὶ μετὰ ταχείαν ἐπισκόπησιν ὁ Μουριατὶν εἶπε τῷ συνταγματάρχῃ:

— Δὲν ἦλθεν ἀκόμη.

— Εἶσθε βέβαιος πῶς θὰ ἔλθῃ; ἠρώτησεν ὁ Βορισὼφ, μὴ δυσαρεστηθεὶς πιθανὸν ὅτι ἐφαίνετο διαψευδομένη ἡ ἐλπὶς τοῦ συμπατριώτου του.

— Βέβαια, ὄχι. Δὲν εἶνε κανεὶς ποτὲ βέβαιος περὶ τῶν πράξεων γυναικὸς καὶ πρὸ πάντων γυναικὸς τοιαύτης, καθὼς σᾶς εἶπα.

Δὲν εἶνε ὅμως πολὺ ἀργὰ καὶ δὲν ἀπελπίζομαι νὰ τὴν ἰδῶ κατὰ τὸ μέσον τῆς δευτέρας πράξεως.

— Καὶ νομίζετε πῶς θὰ ἦνε μόνη;

— Πιθανόν. Εἰς τὴν Γενεύην ἐπήγαινε παντοῦ χωρὶς διόλου συνοδόν. Τὴν εἶχαν ἐπονομάσει ἡ μοναχή. Ἠμπορεῖ ἐδῶ νὰ ἄλλαξε μέθοδον. Ἐὰν ἔλθῃ συνοδευμένη, θὰ περιορισθῶ νὰ τὴν χαιρετίσω, ἐκτὸς ἂν παρουσιασθῇ περίστασις νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ κατόπιν εἰς τὸ θεωρεῖόν της κατ' ἰδίαν. Σύμφωνος λοιπὸν ὅτι μοῦ ἐπιστρέπετε νὰ 'πῶ τ' ὄνομά σας.

— Ἀναμφιβόλως. Ὅποιος θέλει νὰ φθάσῃ εἰς ἕνα τέλος πρέπει νὰ παραδέχεται τὰ μέσα. Καὶ σεῖς μὲ κατεπείσατε νὰ δοκιμάσω τὴν τύχην. Πιστεύω μόνον νὰ μὴ μ' ἐγκαταλείψετε, πρὸ πάντων κατὰ τὴν ἀρχήν. Δὲν ἠξεύρω κατὰ πόσον θὰ εἶμαι ἀσφαλὴς ἐπὶ τοῦ πεδίου καὶ πρέπει νὰ μὲ ὑποστηρίζετε.

— Ὤ, ἔχετε πεποίθησιν εἰς ἐμέ! Δὲν ἠμπορῶ νὰ προίδω τί θὰ συμβῇ, ἀλλὰ παντοτε θὰ ἐνεργήσωμεν ἐκ συμφώνου. Τίποτε δὲν θὰ κάμω χωρὶς τῆς συμβουλῆς σας.

— Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἐννοεῖ τὰ Ρωσσικά;

— Λέγει ὄχι, ἀλλὰ δὲν τὴν ἐμπιστεύομαι. Φοβοῦμαι μάλιστα ὅτι τὰ ἐννοεῖ πολὺ καλά. Ὥστε δὲν θὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν γλῶσσάν μας ἐὰν ἔχωμεν νὰ εἴπωμεν μυστικόν τι πρὸ αὐτῆς.

— Ἀ! εἶπεν ὁ Βορισὼφ, ἰδοὺ μία γυναῖκα, ἡ ὁποία ἐμβαίνει πρὸς τὰ δεξιά μας . . . εἰς τὸ τέταρτον θεωρεῖον, ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἰδικήν μας θέσιν . . . καὶ πολὺ ὡραῖα γυναῖκα ἀλήθεια.

— Αὐτὴ εἶνε, φίλτατέ μου, εἶπεν ὁ Μουριατίν. Θὰ τὴν ἀνεγνώριζα μεταξὺ χιλίων μόνον ἀπὸ τὰ 'μάτια της.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς εἶνε θαυμάσια. Ποτέ μου δὲν εἶδα παρόμοια.

— Ὥστε δὲν τὴν συναντήσατε ποτὲ αὐτήν;

— Ποτέ, καὶ αὐτὸ μ' ἐκπλήττει. Ἂν αὐτὴ εἶνε καθὼς λέγετε, ἀπορῶ πῶς ἐγὼ δὲν τὴν συνήντησα, ἢ πῶς κανεὶς δὲν μοῦ τὴν ἔδειξε.

— Σᾶς εἶπα, φίλτατέ μου, ὅτι δὲν μένει εἰς τὸ Παρίσι . . . καὶ ὅταν ἔρχεται δὲν ἐννοεῖ νὰ γίνεται θέαμα. Τὸ σπουδαῖον εἶνε ὅτι ἦλθε καὶ εἶνε μόνη.

— Ὁλομόναχη, οὔτε κἂν μὲ μίαν φίλην της.

— Νομίζω πῶς δὲν ἔχει διόλου φίλας. Τὸ ζήτημα εἶνε νὰ περιμένωμεν μήπως ξεφυτρώσῃ κανεὶς φίλος ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ θεωρείου· θὰ προσπαθήσω νὰ τὴν χαιρετίσω πρῶτα.

— Δυστυχῶς δὲν βλέπει ἀπὸ τὸ μέρος μας.

— Ἠμποροῦσα κάλλιστα νὰ 'πάγω νὰ κτυπήσω εἰς τὴν θύραν της, ἀλλὰ θὰ παρατηρηθῇ πολύ. Προτιμῶ νὰ μὲ 'δῇ πρώτη.

— Ἐξετάζει τὰ καθίσματα τῆς ὀρχήστρας μετ' ἐπιμονῆς.

Θαρρεῖ κανεὶς πῶς ἐγνώρισε κανένα. Γιὰ 'δέτε, βλέπει τόρα πρὸς τὴν πάροδον τῆς εἰσόδου εἰς τ' ἀριστερά μας· καὶ ὅμως δὲ βλέπω καμμίαν ἐνδιαφέρουσαν μορφήν.

— Γιὰ σᾶς, ὄχι ὅμως καὶ δι' ἐκείνην. Ἀ! ἔπαυσε νὰ βλέπη. Ἰδέτε την πόσον εἶνε ὡραία.

Ἡ νεῆλις ἐφαίνετο ἤδη ἐμπρὸς ὅλη ἀπὸ τοῦ θεωρείου της καὶ ἡ θαυμαστὴ καλλονή της ἐπέσυρεν ὅλων τὰ βλέμματα.

Ὁ Μάξιμος εἰς τὸ βάθος τῆς ὀρχήστρας δὲν εἶχεν ἔτι προσέξει εἰς τὸν ἀνατείλαντα ἀστέρα. Καὶ τότε μόνον τὴν ἀνεγνώρισεν ὅτε κατεβίβασεν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τὰς διόπτρας, αἱ ὁποῖαι τῇ ἀπέκρυπτον τὸ ἄνω μέρος τοῦ προσώπου.

Καὶ πάλιν πρὸς στιγμὴν ἐδίστασε, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ τὸ πιστεύσῃ.

— Ἐκείνη! ἐψιθύρισεν, ἐκείνη ἐδῶ· ἡ κυρία Σερζάν, ποῦ μοῦ ἔκλεψε τὸ βραχιόλι μου. Ἀ! μὰ εἶνε πάρα πολύ. Πῶς ὕστερα ἀπὸ ἐκεῖνο 'ποῦ μοῦ ἔπαιξε, νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ Μελόδραμα, καὶ εἰς τὰ πρῶτα θεωρεῖα μάλιστα.

Καὶ 'γὼ 'ποῦ τὴν ζητῶ τόρα ἕνα μῆνα χωρὶς νὰ τὴν εὕρω! Εἶχε φύγει φαίνεται ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ ἐγύρισε πάλι. Ἔλεγε φαίνεται πῶς τὴν ἐλησμόνησα.

Μόνον ποῦ δὲν ἔφερε καὶ τὴν ἀρκούδα της ἐκείνην τῶν Καρπαθίων. Θὰ τὴν ἄφηκε φαίνεται εἰς τὴν πατρίδα της καὶ θὰ τὴν ἀντικατέστησε μὲ κάποιο ἄλλο ζῶον τοῦ αὐτοῦ εἴδους.

Καὶ θαρρεῖ πῶς θὰ περάσῃ ἔτσι, πῶς θὰ μὲ κοροϊδέψῃ ἀτιμωρητεί. Διάβολε! Θὰ τῆς ἀποδείξω τὸ ἐναντίον. Τόρα τὸ βραχιόλι μου! τοῦ ἔκαμα καὶ τὰ κόλλυβά του, ἀλλ' εἶνε ἡ ὑπόθεσις τῆς κλοπῆς τοῦ θείου μου, καὶ θὰ τὴν ἀναγκάσω τὴν κυρίαν Σερζὰν νὰ ἐξηγηθῇ εἰς αὐτὸ τὸ ἀντικείμενον.

Ἀλήθεια, ἀπόψε μοῦ ἦλθαν ὅλα καλά. Εἰς τὸ ἑστιατήριον συλλαμβάνω ἕνα ὑπηρέτην τῆς κομήσσης ἐπ' αὐτοφώρῳ νὰ διασκεδάζῃ μὲ τὸν Βορισὼφ καὶ εἰς τὸ θέατρον συναντῶ μίαν παστρικιὰν 'ποῦ μ' ἐπερίπαιζε καὶ μ' ἔκλεψεν.

Καὶ εἶχε δίκαιον πράγματι νὰ καλοτυχίσῃ ἑαυτόν, ἀλλὰ τοῦ ἐπῆλθεν ἑτέρα τις σκέψις·

— Πρόκειται τώρα ν' ἀποφασίσω τίνος ἴχνη θ' ἀκολουθήσω, ἐψιθύρισεν. Διάβολε, δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλλω. Θὰ ἔχω πάντα καιρὸν νὰ καταγγείλω εἰς τὴν κόμησσαν Γιάλτα τὸν ὁπλοδιδάσκαλόν της, καὶ δὲν μὲ πολυμέλλει πῶς θὰ τελειώσουν τὴν βραδειά τους ἀπόψε μὲ τὸν Βορισὼφ, ἐν ᾧ ἂν ἀφήσω νὰ μοῦ διαφύγῃ ἡ κυρία Σερζὰν ποιὸς τὴν 'ξαναπιάνει ἔπειτα.

Ὑποθέτω ὅτι δὲν κατῴκησε πάλιν εἰς τὸ περίφημον ἐκεῖνο μέγαρον τῆς ὁδοῦ Ζουφροᾶ.

Τὸ ἀσφαλέστερον εἶνε νὰ φανερωθῶ ἀμέσως καὶ νὰ 'πάγω ἔπειτα εἰς τὸ θεωρεῖόν της γιὰ νὰ ἐξηγηθοῦμεν.

Ἡ στιγμὴ ἦτο εὐνοϊκή. Ἐκτύπησαν τὰ τρία κτυπήματα διὰ ν' ἀναγγείλουν τὴν δευτέραν πρᾶξιν.

Ὁ Μάξιμος, προτοῦ ἐξέλθῃ ἔρριψε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸ θεωρεῖον καὶ ἔμεινε κατάπληκτος.

Ὁ συνταγματάρχης Βορισὼφ καὶ ὁ σύντροφός του, ἀμφότεροι ὄρθιοι, κατελίμπανον τὰς θέσεις των, ἐνῷ ἡ κυρία Σερζὰν ἀπὸ τοῦ θεωρείου τοῖς ἐμειδία.

Ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κ. Δορζὲρ ὑπέθεσε κατ' ἀρχὰς ὅτι ἠπατᾶτο, ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν οἱ δύο ξένοι διέβαινον πρὸ τοῦ θεωρείου, διέκρινε κάλλιστα ὅτι ἐχαιρέτιζον τὴν κυρίαν καὶ ὅτι ἐκείνη ἀνταπέδιδε τὸν χαιρετισμόν.

— Τὴν γνωρίζουν! ἐψιθύρισεν.

Καὶ ἔστη κατάπληκτος.

Ἐκ τῶν συμβαινόντων οὐδὲν ἐνόει. Ἐξ ἑνὸς ὁ καθηγητὴς τῆς ξιφασκίας τῆς κομήσσης, ἀνταλάσσων μειδιάματα καὶ χαιρετισμοὺς μετὰ τῆς συνενόχου τῶν κλεπτῶν, καὶ ἐξ ἄλλου ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ κλαπέντος κιβωτιδίου, χαιρετίζων ἐπίσης τὴν κλέπτριαν. Καὶ ἀμφότεροι ἔσπευδον νὰ τὴν ἐπισκεφθῶσιν ἐκ συμφώνου.

— Ἐξεπλάγην πρίν, ὅτε τοὺς εἶδα γευματίζοντας μαζύ, ἐσκέπτετο ὁ Μάξιμος. Τόρα εἶνε καὶ ἂν ἦνε τὸ σπουδαιότερον.

Ὅσῳ ἐσκέπτετο, τοσούτῳ τῷ ἐφαίνετο δυσεξηγητότερον τὸ πρᾶγμα. Παντᾶχοῦ διέβλεπε τὸ μυστήριον καὶ ἠρώτα ἑαυτὸν ἂν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι συνῴμωσαν ὅπως περιπαίξωσιν αὐτὸν καὶ τὸν Ροβέρτον δὲ Καρνοέλ.

Σχεδὸν ὑπωπτεύετο καὶ τοὺς σκοποὺς τῆς κομήσσης Γιάλτα, τῆς κομήσσης ἐκείνης, ἡ ὁποία ἐγνώριζε τόσα πράγματα καὶ ἐν τούτοις τοσοῦτον ἠγάπα τὰς σκοτινὰς ὁδούς.

— Μήπως αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος τὴν προδίδει, ἢ μήπως αὐτὴ περιπαίζει ἐμέ;

Ὁ ἐξάδελφος τῆς Ἀλίκης θέσας τὸ ἐρώτημα τοῦτο ἀπήντησεν ὁ ἴδιος ὡς ἑξῆς·

— Στὸ διάβολο καὶ οἱ Ρῶσσοι καὶ οἱ Πολωνοὶ καὶ ἡ μεγάλαις κυρίαις. Ἐβαρέθηκα πειὰ τῆς ραδιουργίαις των, καὶ θὰ τοὺς δώσω μίαν κλωτσιὰ εἰς ὅλα των τὰ σχέδια. Ἔπειτα δὰ δὲν φοβοῦμαι κανένα καὶ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσω λόγον ἀπὸ τὴν κυρίαν Σερζάν.

Καὶ τὸ σχέδιόν του τοῦτο ἦτο εὐκολώτερον νὰ συλληφθῇ ἢ νὰ ἐκτελεσθῇ. Δὲν

τρέχουν εἰς τὸ θεωρεῖον γυναικὸς ἐν πλήρει παραστάσει διὰ νὰ ζητήσουν ἐξηγήσεις περὶ τῆς παρελθούσης διαγωγῆς της, ἐπὶ παρουσίᾳ μάλιστα δύο ἀνδρῶν, ὁπότε ἐδύνατο νὰ προκληθῇ ἔρις.

Ὁ Μάξιμος ἔκρινε τὸ πρᾶγμα κατὰ βάθος καὶ ἐννόησεν ὅτι εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν τῷ ἐπεβάλετο μετριοφροσύνη. Νὰ παρατηρῇ καὶ νὰ περιμένῃ, δὲν εἶχε πρὸς τὸ παρὸν ἄλλο τι νὰ πράξῃ, καὶ τὸ ἀπεδέχθη λυσσῶν ἐκ θυμοῦ.

Ἐνῷ ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς παρόδου τῆς ὀρχήστρας, αὐτὸς μάρτυς ἀόρατος ἠκολούθει τὰς κινήσεις τῶν τριῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα συνήνωσεν ἡ μᾶλλον ἀνεξήγητος τύχη, συνέβαινεν ὅ,τι προεῖδεν ὁ Μουριατίν.

Ἡ κυρία αὐτή, ἐκ τῆς Γενεύης ἐπιστρέψασα, ἡ πρῴην καλλονὴ τοῦ σκέτιν, ἔρριψε τὸ βλέμμα της τέλος καὶ ἐπὶ τῶν πρὸ αὐτῆς σχεδὸν καθημένων θεατῶν. Οἱ σπινθηροβολοῦντες ὀφθαλμοί της συνήντησαν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Μουριατὶν καὶ πάραυτα δύο μειδιάματα ἀντηλλάγησαν.

Ἤρξατο εἶτα ἡ μιμικὴ ἡ ἐπακολουθοῦσα πᾶσαν ἀπρόοπτον, ἀλλ' εὐχάριστον συνάντησιν, μεταξὺ προσώπων ἀλλοτρίου φύλου. Εὐγενικὸς χαιρετισμὸς τοῦ ἀνδρὸς ἐπροκάλεσε χαριεστάτην κλίσιν τῆς κεφαλῆς τῆς γυναικός.

Ἕπεται συνέχεια. Αἴσωπος

ΚΑΡΑΜΖΙΝ

ΝΑΘΑΛΙΑ Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΒΟΓΙΑΡΟΥ

Διήγημα

[Συνέχεια]

Συνέβη ποτὲ περὶ τὴν δείλην, ὅτε ὁ βογιάρος Ματθαῖος ἀπῆν ἐκ τῆς οἰκίας, νὰ ἴδῃ ἡ Ναθαλία ἐκ τοῦ παραθύρου, ὅτι ἡ θυρὶς τοῦ πυλῶνος ἠνεῴχθη καὶ εἰσῆλθεν ἀνήρ, κυανοῦν φέρων χιτῶνα· τὸ ἐργόχειρον κατέπεσεν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς Ναθαλίας, διότι ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτο ὁ περικαλλὴς ἄγνωστος.

— Μαμά! εἶπεν αὕτη δι' ἀσθενοῦς φωνῆς, ποῖος εἶνε;

Ἡ τροφὸς παρετήρησεν, ἐμειδίασε καὶ ἐξῆλθεν.

— Αὐτὸς ἐδῶ!

Ἡ τροφὸς ὑπῆγεν εἰς προϋπάντησίν του μειδιῶσα.

— Ἄ, Θεέ μου! Τί νὰ κάμω; διελογίζετο ἡ Ναθαλία.

Παρετήρησεν ἐκ τοῦ παραθύρου καὶ εἶδεν ὅτι ὁ νεανίας εἰσῆλθεν ἤδη εἰς τὴν στοάν.

Ἡ καρδία της ἐπόθει νὰ πετάξῃ πρὸς αὐτόν· ἀλλ' ἡ δειλία ἔλεγεν αὐτῇ: «Μεῖνε!»

Ἡ ὡραία ὑπήκουσεν εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην φωνήν, ἀλλὰ ἐκ δεινῆς ἀνάγκης, μετὰ μεγίστης θλίψεως, διότι οὐδὲν ἐπαχθέστερον τοῦ νὰ ἀντιπράττῃ τις εἰς τοὺς πόθους τῆς καρδίας του.

Ἠγείρετο, περιεπάτει, ἐλάμβανε τὸ ἕν, τὸ ἄλλο, καὶ τὸ τέταρτον τῆς ὥρας τῇ ἐφάνη χρόνος.

Ἐπὶ τέλους ἡ θύρα ἠνεῴχθη, καὶ ὁ κρότος αὐτῆς κατέσεισε τὴν ψυχὴν τῆς Ναθαλίας.

Εἰσῆλθεν ἡ τροφός, παρετήρησε τὴν νεάνιδα, ἐμειδίασε καὶ δὲν εἶπε λέξιν.

Ἡ ὡραία ὡσαύτως δὲν ὡμίλει, καὶ μόνον δι' ἑνὸς δειλοῦ βλέμματος ἠρώτα:

— Ἔ, λοιπόν, τί; τί;

Ἡ γραία, ὡσεὶ ἐτέρπετο διὰ τὴν ταραχήν, τὴν σύγχυσιν, τὴν ἀνυπομονησίαν της, ἐπὶ μακρὸν ἐσιώπα καὶ μετά τινα λεπτὰ εἶπεν αὐτῇ:

— Ἠξεύρεις, δεσποινίς, ὅτι ὁ νεανίας οὗτος ἀσθενεῖ;

— Ἀσθενεῖ; Πῶς; ἠρώτησεν ἡ Ναθαλία καὶ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου της μετεβλήθη.

— Εἶνε πολὺ ἄρρωστος, ἐξηκολούθησεν ἡ τροφός· τόσῳ τοῦ πονεῖ ἡ καρδιά του, ὥστε οὔτε νὰ πίῃ οὔτε νὰ φάγῃ θέλει, εἶνε ὠχρὸς σὰν τὸν τοῖχον, καὶ μετὰ βίας περιπατεῖ. Τοῦ εἶπον ὅτι ἐγὼ ἔχω τὸ φάρμακον τῆς νόσου ταύτης, καὶ διὰ τοῦτο ἦλθε πρὸς ἐμέ, κλαίων καὶ χύνει πικρὰ δάκρυα καὶ μὲ παρακαλεῖ νὰ τὸν βοηθήσω. Πιστεύεις, κυρία, ὅτι μοῦ ἐκίνησε τὰ δάκρυα; Τί κρῖμα!

— Αἴ, λοιπόν, μαμά, τοῦ ἔδωσες φάρμακον;

— Ὄχι, τὸν διέταξα νὰ περιμείνῃ.

— Νὰ περιμείνῃ; ποῦ;

— Εἰς τὴν στοάν μας.

— Εἶνε δυνατόν; ἐκεῖ κάμνει φοβερὸν ψῦχος· ἐκεῖ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη εἰσέρχεται τὸ χιόνι, κι' αὐτὸς εἶνε ἄρρωστος!

— Τί νὰ κάμω λοιπόν; Κάτω ἔχωμεν τόσην ζέστην ποῦ εἰμπορεῖ νὰ λυώσῃ κανείς· πρῶ νὰ τὸν ὁδηγήσω, ἕως ὅτου ἑτοιμάσω τὸ φάρμακον; Ἐδῶ μήπως; Τοῦ δίδεις ἆρά γε τὴν ἄδειαν νὰ ἔμβῃ ἐδῶ; Θὰ κάμῃς ἁγίαν δουλειάν, κυρία· εἶνε τίμιος ἄνθρωπος — θὰ παρακαλῇ τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῆς ὑγείας σου, καὶ οὐδέποτε θὰ λησμονήσῃ τὴν εὐγενείαν σου. Τώρα ποῦ λείπει καὶ ὁ πατήρ σου—εἶνε καὶ βράδυ, σκοτεινὰ — δὲν θὰ τὸν ἰδῇ κανείς, καὶ οὐδεὶς ὑπάρχει φόβος· μόνον δὲ εἰς τὰ παραμύθια οἱ ἄνδρες ἀναφέρονται φοβεροὶ διὰ τὰς ὡραίας νεάνιδας! Τί λέγεις, κυρία;

Ἡ Ναθαλία, — ἀγνοῶ διατί — ἔτρεμε καὶ διὰ συγκεκομμένης φωνῆς τῇ ἀπεκρίθη:

— Ἐγὼ νομίζω... ὅπως θέλεις... σὺ γνωρίζεις καλήτερον ἐμοῦ...

Ἡ τροφὸς ἤνοιξε τότε τὴν θύραν, καὶ ὁ νεανίας ἐρρίφθη πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Ναθαλίας.

Ἡ ὡραία ἀνεκραύγασε καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκλείσθησαν πρὸς στιγμήν· αἱ χεῖρές της κατέπεσαν, καὶ ἡ κεφαλὴ ἔκλινεν ἐπὶ τοῦ εὐπλάστου στήθους της.

Ὁ ἄγνωστος ἔλαβε τὸ θάρρος καὶ ἠσπάσθη τὴν χεῖρά της, καὶ δεύτερον καὶ τρίτον μετὰ τοσαύτης ζέσεως, ὥστε ἡ τροφὸς ἐφοβήθη καὶ ἀνέκραξεν:

— Κύριε! Κύριε! ἐνθυμοῦ τὴν συμφωνίαν μας!

Ἡ Ναθαλία ἤνοιξε τοὺς μέλανας ὀφθαλμούς της, οἵτινες πρῶτον πάντων συνήντησαν τοὺς μέλανας ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀγνώστου· διότι τὴν στιγμὴν ταύτην αὐτοὶ ἦσαν πλησιέστερον πρὸς αὐτήν· καὶ εἰς τοὺς μὲν καὶ εἰς τοὺς δὲ εἰκονίζοντο φλογερὰ αἰσθήματα τῆς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἀνακυκωμένης καρδίας.

Ἡ Ναθαλία μετὰ κόπου ἠδύνατο νὰ ἀνεγείρῃ τὴν κεφαλήν, ὅπως διὰ στεναγμοῦ ἀνακουφίσῃ τὸ στῆθός της. Τότε ὁ νεανίας ἤρξατο ὁμιλῶν οὐχὶ διὰ τῆς γλώσσης τῶν μυθιστορημάτων, ἀλλὰ διὰ γλώσσης ἀληθοῦς αἰσθηματικότητος· εἶπε δι' ἁπλῶν, τρυφερῶν, περιπαθῶν λόγων, ὅτι εἶδε καὶ ἠγάπησεν αὐτήν, τὴν ἠγάπησε τοσοῦτον, ὥστε δὲν δύναται νὰ ἦνε εὐτυχής, καὶ δὲν θέλει νὰ ζήσῃ ἄνευ τοῦ ἀμοιβαίου ἔρωτός της.

Ἡ νεᾶνις ἐσίγα· μόνον ἡ καρδία καὶ τὰ βλέμματα ὡμίλουν, ἀλλ' ὁ δύσπιστος ἄγνωστος ἐπεθύμει ἀκόμη προφορικὴν ἐπικύρωσιν καὶ γονυπετὴς ἠρώτησεν αὐτήν:

— Ναθαλία, ὡραία Ναθαλία! μὲ ἀγαπᾷς! Ἡ ἀπάντησίς σου θ' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς τύχης μου· ἢ θὰ μὲ καταστήσῃ τὸν εὐδαιμονέστερον τῶν θνητῶν, ἢ ὁ θορυβώδης τῆς Μόσχας ποταμὸς ἔσεται τὸ μνῆμά μου.

— Ἄ, κυρία! εἶπεν ἡ συγκινηθεῖσα τροφός· ἀποκριθῆτε ταχύτερον ὅ,τι θέλετε! Εἶνε δυνατὸν νὰ ἐπιθυμῇς τὴν καταστροφήν του;

— Εἶσαι ὁ ἀγαπητὸς τῆς καρδίας μου, ἀνέκραξεν ἡ Ναθαλία διὰ τρυφερᾶς φωνῆς, θέτουσα τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ ὤμου του. Εἴθε — ἐψέλλισεν, ἐγείρουσα τὸ ὄμμα εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐκ νέου ἀποτείνουσα αὐτὸ πρὸς τὸν ἔνθουν ἄγνωστον — εἴθε νὰ ἤμην κ' ἐγὼ πρὸς σὲ τοσοῦτον προσφιλής!

Ἐνηγκαλίσθησαν ἀλλήλους· ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἀνέπνεον.

Ὅστις εἶδέ ποτε τοὺς σώφρονας ἐραστὰς τὸ πρῶτον περιπτυσσομένους, ὅτε ἡ ἐνάρετος κόρη τὸ πρῶτον ἀσπάζεται τὸν ἐραστήν της λησμονοῦσα τὸ πρῶτον τὴν παρθενεκὴν αὐτῆς αἰδώ, ἐκεῖνος ἂς φανταστῇ τὴν εἰκόνα ταύτην· ἐγὼ δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ τὴν περιγράψω — ἀλλ' ἦτο συγκινητικὴ — καὶ αὐτὴ ἡ γραῖα τροφός, μάρτυς τῆς σκηνῆς ταύτης, ἠσθάνθη δύο δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ ἐλησμόνησε νὰ ὑπενθυμίσῃ τῷ ἐραστῇ τὴν συμφωνίαν· ἀλλ' ἡ Θεὰ τῆς Ἀγνότητος παρίστατο ἀοράτως εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Ναθαλίας.

Μετά τινων λεπτῶν ἀφώνου ἐκστάσεως, ὁ νεανίας, θεωρῶν τὴν ὡραίαν, ἐλύθη εἰς δάκρυα.

— Κλαίεις; εἶπεν ἡ Ναθαλία διὰ τρυφερᾶς φωνῆς, κλίνουσα τὴν κεφαλήν της ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

— Φεῦ! πρέπει νὰ σοὶ ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου, πολυθέλγητρος Ναθαλία, ἀπεκρίνατο οὗτος, ἡ καρδία μου δὲν ἐπείσθη ἀκόμη ἐντελῶς περὶ τῆς εὐτυχίας μου.

— Καὶ τί λοιπὸν θέλει; ἠρώτησεν ἡ Ναθαλία, μετ' ἀνυπομονησίας ἀναμένουσα ἀπόκρισιν.

— Ὑποσχέθητι, ὅτι θὰ ἐκπληρώσῃς τὴν ἀπαίτησίν μου.

— Εἰπέ, εἰπὲ τί συμβαίνει. Εἶμαι πρόθυμος νὰ ἐκπληρώσω, νὰ πράξω πᾶν ὅ,τι μὲ διατάξῃς!

— Τὴν νύκτα ταύτην, ὅταν δύσῃ ἡ σελήνη, ὅταν φωνάζουν οἱ πρῶτοι πετεινοί, τότε θὰ ἔλθω μὲ ἔλκυθρον παρὰ τὸν πυλῶνά σας· σὺ πρέπει νὰ ἐξέλθῃς καὶ ἀναχωρήσῃς μετ' ἐμοῦ· ἰδοὺ τί ἀπαιτῶ παρὰ σοῦ!

— Νὰ φύγωμεν τὴν ἑσπέραν ταύτην; ἀλλὰ ποῦ;

— Κατὰ πρῶτον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅπου θὰ στεφθῶμεν· ἀκολούθως εἰς τὴν κατοικίαν μου.

— Πῶς, ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ πατρός μου, ἄνευ τῆς εὐλογίας του;

— Ἄνευ τῆς ἀδείας του, ἄνευ τῆς εὐχῆς του, ἤ, εἶμαι χαμένος!

— Θεέ μου!.. Ἐπάγωσεν ἡ καρδία μου. Νὰ ἀποδράσω ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ πατρός μου! Καὶ τί θὰ γίνῃ ὁ πατήρ μου; Θὰ ἀποθάνῃ ἐκ τῆς θλίψεως καὶ ἡ ψυχή μου θὰ ἀναδεχθῇ μεγάλην ἁμαρτίαν! Προσφιλής μου! διατί νὰ μὴ προσπέσωμεν εἰς τοὺς πόδας του; Θὰ σὲ ἀγαπήσῃ· θὰ μᾶς εὐλογήσῃ καὶ θὰ μᾶς ὁδηγήσῃ ὁ ἴδιος εἰς τὸν ναόν.

— Θὰ προσπέσωμεν εἰς τοὺς πόδας του, ἀλλὰ μετά τινα καιρόν. Σήμερον δὲν δύναται νὰ συγκατανεύσῃ εἰς τὸν γάμον μας. Καὶ ἡ ζωή μου αὐτὴ κινδυνεύει ἔτι ἂν ἀναγνωρισθῶ!

— Ἂν ἀναγνωρισθῇς; σὺ ὁ ἀγαπητὸς τῆς καρδίας μου;...Θεέ μου! πόσον κακοὶ εἶνε οἱ ἄνθρωποι· ἂν ὅσα λέγῃς εἶνε ἀληθῆ! Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω. Εἰπέ μου τὸ ὄνομά σου.

— Ἀλέξιος.

— Ἀλέξιος; Πάντοτε ἠγάπων τὸ ὄνομα τοῦτο. Καὶ τί θὰ συμβῇ τάχα ἂν σὲ γνωρίσουν;

— Θὰ μάθῃς τὰ πάντα ὅταν συγκατανεύσῃς νὰ μὲ καταστήσῃς εὐτυχῆ. Ὡραία, προσφιλὴς Ναθαλία! ὁ καιρὸς παρέρχεται· δὲν δύναμαι νὰ μείνω περισσότερον μετὰ σοῦ. Ὁ πατήρ σου — ὃν ἀγαπῶ καὶ ἐκτιμῶ διὰ τὰς ἀγαθὰς πράξεις του — διὰ νὰ μὴ λυπῆται, καὶ νομίζῃ ὅτι ἡ θυγάτηρ του ἀπωλέσθη, θὰ εἰδοποιηθῇ δι' ἐπιστολῆς μου, ὅτι ἔχεις καλῶς καὶ ὅτι ταχέως θὰ σὲ ἐπανίδῃ. Εἰπέ, εἰπὲ τί προτιμᾷς: τὸν θάνατον ἢ τὴν ζωήν μου;

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας, ἃς ἐπρόφερε διὰ σταθερᾶς φωνῆς, ἠγέρθη καὶ προσέβλεψε τὴν νεάνιδα διὰ φλογερῶν καὶ διαπύρων ὀφθαλμῶν.

— Μὲ ἐρωτᾷς; εἶπεν αὕτη μετ' αἰσθήματος· μήπως δὲν ὑπεσχέθην ὅτι θὰ ὑπακούσω; Ἐκ παιδικῆς μου ἡλικίας ἐσυνείθισα ν' ἀγαπῶ τὸν πατέρα μου, διότι καὶ ἐκεῖνος μὲ ἀγαπᾷ πολύ, πολὺ μὲ ἀγαπᾷ. — Ἐνταῦθα ἡ Ναθαλία ἀπέμαξε διὰ τοῦ μανδηλίου τὰ δάκρυά της ἅτινα, τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου ἔσταζον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της. — Σέ, πρὸ ὀλίγου μόλις ἐγνώρισα, ἀλλὰ σὲ ἀγαπῶ ἔτι πλειότερον· πῶς συμβαίνει τοῦτο, ἀγνοῶ.

Ὁ Ἀλέξιος περιεπτύχθη αὐτὴν μετὰ νέου ἐνθουσιασμοῦ, ἐξήγαγε δακτύλιον τῆς χειρός του, περιέβαλε τὸν δάκτυλον τῆς Ναθαλίας καὶ εἶπεν:

— Εἶσαι ἰδική μου! Καὶ ἔγινεν ἄφαντος ὡς ἀστραπή.

Ἡ γραῖα τροφὸς συνώδευσεν αὐτὸν μέχρι τῆς θύρας.

Καὶ ἡμεῖς ὡς καὶ ὁ ἀναγνώστης, εἰλικρινῶς καταδικάζομεν τὴν Ναθαλίαν· εἰλικρινῶς μεμφόμεθα αὐτῆς, διότι, τρεῖς μόλις φορὰς ἰδοῦσα τὸν νεανίαν τοῦτον, καὶ ἀκούσασα παρ' αὐτοῦ γλυκεῖς τινας λόγους, ἀπεφάσισεν αἴφνης ν' ἀποδράσῃ ἐκ τῆς πατρικῆς οἰκίας, ἀγνοοῦσα ποῦ πορεύεται, ν' ἀναθέσῃ τὴν τύχην της εἰς ἄγνωστόν τινα, ὁ ὁποῖος, ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ λόγων ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὕποπτος, πρὸ πάντων δέ, νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸν ἀγαθόν, τὸν εὐαίσθητον, τὸν τρυφερὸν πατέρα της!.. Ἀλλὰ τοιοῦτος εἶνε ὁ φρικώδης ἔρως! Δύναται νὰ μεταβάλῃ εἰς κακοῦργον τὸν ἐναρετώτατον ἄνθρωπον! Καὶ ὅστις, ἀγαπήσας διαπύρως ἐν τῇ ζωῇ του, δὲν διέπραξέ ποτέ τι ἐναντίον τῆς αὐστηρᾶς ἠθικῆς, ἐκεῖνος εἶνε εὐτυχής! εὐτυχὴς δέ, διότι τὸ πάθος του δὲν ἦτο ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀρετήν, ἄλλως τε ἡ τελευταία θὰ ὡμολόγει τὴν ἀδυναμίαν αὐτῆς, καὶ δάκρυα ματαίας μετανοίας θὰ ἐχύνοντο ποταμηδόν. Οἱ χρονογράφοι τῆς ἀνθρωπίνου καρδίας, βεβαιοῦσιν ἡμᾶς περὶ τῆς θλιβερᾶς ταύτης ἀληθείας.

Ὅσῳ δ' ἀφορᾷ τὴν τροφόν, ὁ νεανίας, κατόπιν τῆς εἰς τὸν ναὸν μετὰ τῆς Ναθαλίας συναντήσεώς του, εὗρε μέσον νὰ συνομιλήσῃ μετ' αὐτῆς καὶ ἐλκύσηται αὐτὴν πρὸς τὸ μέρος του διὰ διαφόρων δαψιλῶν ὑποσχέσεων καὶ δώρων.

Φεῦ! οἱ ἄνθρωποι καὶ ἰδίως οἱ γεγηρακότες, δελεάζονται ὑπὸ τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου.

Ἡ γραῖα ἐλησμόνησεν, ὅτι ὑπὲρ τὰ τεσσαράκοντα ἔτη ὑπηρέτησε πιστῶς καὶ ἀμέμπτως εἰς τὸν οἶκον τοῦ βογιάρου Ματθαίου — ἐλησμόνησε καὶ ἐξηγοράσθη ὑπὸ τοῦ ἀγνώστου.

Ἐν τούτοις ἐκ μικρᾶς ἀπομεινάσης τιμιότητος, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ νυμφευθῇ τὴν ὡραίαν Ναθαλίαν, καὶ ὅτι μέχρι τοῦ καιροῦ ἐκείνου δὲν θὰ καταχρασθῇ τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ἀθωότητά της.

Ἡ Ναθαλία, ἅμα τῇ ἀναχωρήσει τοῦ ἐραστοῦ της, ἔστη ἀκίνητος ἐπί τινας στιγμάς. Ἐπὶ τοῦ προσώπου της ἦσαν καταφανῆ σημεῖα σφοδρῶν ψυχικῶν συγκινήσεων, ἀλλ' οὐχὶ ἀμφιβολία οὔτε δισταγμός, διότι εἶχεν ἀποφασίσει ἤδη! Καίτοι δὲ ἤρεμος φωνή, ἐκ τοῦ μυχοῦ τῆς καρδίας της, ὡς ἐκ μεμακρυσμένου σπηλαίου, ἠρώτα αὐτήν: «Τί πράττεις ἄφρον!;» ἑτέρα ὅμως φωνή, ἀσυγκρίτως ἰσχυροτέρα, ἐν αὐτῇ δὲ τῇ καρδίᾳ της ἀπεκρίνετο ἀντ' αὐτῆς: «Ἀγαπῶ!»

Ἡ τροφὸς ἐπέστρεψε νὰ καθησυχάσῃ τὴν Ναθαλίαν, λέγουσα, ὅτι θὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ ὡραίου νεανίου, καὶ ὅτι ἡ γυνή, κατὰ τὸν νόμον, πρέπει νὰ ἐγκαταλείπῃ τὰ πάντα καὶ τὰ πάντα νὰ λησμονήσῃ χάριν τοῦ ἀνδρός της.

— Νὰ λησμονήσῃ; διέκοψεν ἡ Ναθαλία δοῦσα προσοχὴν εἰς τὰς τελευταίας λέξεις. Ὄχι! θὰ ἐνθυμοῦμαι τὸν πατέρα μου καὶ θὰ προσεύχομαι ὑπὲρ αὐτοῦ καθ' ἑκάστην. Ἔπειτα μήπως δὲν τὸ εἶπε καὶ ἐκεῖνος, ὅτι θὰ προσπέσωμεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ πατρός μου—δὲν τὸ εἶπε, μαμά;

— Βέβαια, τὸ εἶπε, κυρία! εἶπεν ἡ γραῖα, καὶ ὅ,τι λέγει ἐκεῖνος, θὰ γίνῃ.

— Ἀλήθεια, θὰ γίνῃ! εἶπεν ἡ Ναθαλία καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῆς κατέστη φαιδρότερον.

Ὁ βογιάρος Ματθαῖος, ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκόν του ἀργὰ καί, φρονῶν ὅτι ἡ θυγάτηρ του ἐκοιμᾶτο ἤδη, δὲν εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμόν της.

Ἐπλησίαζε μεσονύκτιον.

Ἡ Ναθαλία δὲν ἐσκέπτετο περὶ ὕπνου ἀλλὰ περὶ τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτῆς φίλου, πρὸς ὃν ἔδωκε διὰ παντὸς τὴν καρδίαν της, καὶ τὸν ὁποῖον ἀνέμενεν ἤδη μετ' ἀνυπομονησίας.

Ἡ σελήνη ἔλαμπεν ἔτι εἰς τὸν οὐρανὸν—ἡ σελήνη, εἰς τὴν θέαν τῆς ὁποίας ἐτέρποντο ἄλλοτε οἱ ὀφθαλμοί της, ἤδη τῇ ἐφαίνετο δυσάρεστος· ἤδη ἡ νεᾶνις διελογίζετο:

— Πόσον βραδέως βαίνεις, σελήνη· δῦσον, δῦσον ταχύτερον, σελήνη μου λαμπρά! ἐκεῖνος, ἐκεῖνος θὰ ἔλθῃ, ὅταν σὺ κρυβῇς, σελήνη μου!

Ἡ σελήνη κατῆλθε, μέρος αὐτῆς ἐκρύβη ἤδη ὄπισθεν τοῦ γηΐνου κύκλου, τὸ σκότος ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ καθίστατο πυκνότερον, οἱ ἀλέκτορες ἐφώνησαν, ἡ σελήνη ἐξηφανίσθη, καὶ ἐκρούσθη ἡ πύλη τοῦ βογιαρικοῦ οἴκου.

Ἡ Ναθαλία ἐρρίγησεν.

— Ἄ, μαμά! τρέξε, τρέξε γρήγορα· ἦλθε.

Μετά τινας στιγμὰς ἀνεφάνη ὁ νεανίας καὶ ἡ Ναθαλία ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Ἰδοὺ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν πατέρα σου, εἶπεν οὗτος δεικνύων χάρτην.

— Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν πατέρα μου; Ἄ! ἀνάγνωσέ την! θέλω νὰ ἀκούσω τί τοῦ ἔγραψες.

Ὁ νεανίας ἀνέπτυξε τὸν χάρτην καὶ ἀνέγνωσε τὰς ἀκολούθους γραμμάς:

«Ἀγαπῶ τὴν ἐρασμίαν θυγατέρα σου πλειότερον παντὸς ἐν τῷ κόσμῳ. Οὐδέποτε θὰ συγκατετίθεσο νὰ μοὶ τὴν δώσῃς ὡς σύζυγον· — ἀναχωρεῖ μετ' ἐμοῦ — συγχώρησόν μας! ὁ ἔρως εἶνε ἰσχυρώτερος πάντων· ἴσως μετὰ καιρὸν καταστῶ ἄξιος νὰ καλῶμαι γαμβρός σου»·

Ἡ Ναθαλία ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν, καίτοι δὲ δὲν ἐγνώριζε νὰ ἀναγινώσκῃ, ἐθεώρει οὐχ ἧττον αὐτὴν καὶ δάκρυα ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της.

— Γράψε, εἶπεν αὕτη, γράψε ἀκόμη, ὅτι τὸν παρακαλῶ νὰ μὴ κλαίῃ, νὰ μὴ λυπῆται, καὶ ὅτι τὸ χαρτίον τοῦτο εἶνε ὑγρὸν ἐκ τῶν δακρύων μου· γράψε, ὅτι δὲν εἶμαι ἐλευθέρα εἰς τὰς θελήσεις μου, καὶ ὅτι, ἢ νὰ μὲ λησμονήσῃ ἢ νὰ μὲ συγχωρήσῃ.

Ὁ νεανίας ἐξήγαγε γραφίδα καὶ μελανοδοχεῖον ἐκ τοῦ θυλακίου του, ἔγραψεν ὅ,τι εἶπεν ἡ Ναθαλία, καὶ ἀφῆκε τὸ γράμμα ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ἀκολούθως ἡ ὡραία ἐνδυθεῖσα τὴν ἐξ ἀλώπεκος μηλωτὴν αὐτῆς, προσηυχήθη, λαβοῦσα δὲ μεθ' ἑαυτῆς εἰκόνα τινά, δι' ἧς ηὐλόγησεν αὐτὴν ἡ μήτηρ της, καὶ δοῦσα τὴν χεῖρα πρὸς τὸν εὐδαίμονα ἐραστήν, ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου, κατῆλθε τὴν ὑψηλὴν πτέρυγα εἰς τὴν ὁδόν, ἀνέβλεψε πρὸς τὴν πατρικὴν οἰκίαν, ἀπέμαξε τὰ τελευταῖα δάκρυά της, ἀνέβη ἐπὶ τοῦ ἑλκήθρου, συνεσπειρώθη παρὰ τῷ ἀγαπητῷ αὐτῆς καὶ εἶπεν:

— Ὁδήγησόν με ὅπου θέλεις!

Ὁ ἡνίοχος ἐκτύπησε τοὺς ἵππους καὶ οἱ ἵπποι ὥρμησαν· ἀλλ' ἀΐφνης φωνὴ κλαυθμηρὰ ἠκούσθη:

— Μὲ ἐγκατέλειψαν τὴν πτωχήν, τὴν δυστυχῆ!

Ὁ νεανίας ἐστράφη καὶ εἶδε τρέχουσαν τὴν τροφόν, ἥτις εἶχε μείνει εἰς τὸν γυναικωνίτην πρὸς στιγμὴν ὅπως συλλέξῃ πολύτιμά τινα κοσμήματα τῆς Ναθαλίας καὶ τὴν ὁποίαν οἱ ἐρασταί μας ὀλίγου δεῖν ἐλησμόνησαν.

Συνεκράτησαν τοὺς ἵππους, παρέλαβον τὴν γραῖαν, ἐκάλπασαν ἐκ νέου καὶ μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας εὑρίσκοντο ἔξω τῆς Μόσχας. Ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ μέρους τῆς ὁδοῦ ἔλαμψε μακρόθεν φῶς· ἐκεῖ ἐστράφησαν, καὶ ἡ Ναθαλία εἶδε μικρόν, χαμηλὸν ναΐσκον ἡμικεκαλυμμένον ὑπὸ χιόνος.

Ὁ Ἀλέξιος ὡδήγησε τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ ἐντὸς τοῦ ἀρχαίου ναοῦ τούτου, φωτιζομένου ὑπὸ μικρᾶς, ἀμυδρῶς φωτιζούσης, λυχνίας. Ἐκεῖ ὑπεδέχθη αὐτοὺς γέρων ἱερεύς, κεκυρτωμένος ὑπὸ τοῦ βάρους τῶν ἐτῶν, καὶ διὰ τρεμούσης φωνῆς εἶπεν αὐτοῖς:

— Πρὸ πολλοῦ σᾶς ἀνέμενον, ἀγαπητά μου τέκνα! ὁ ἔγγονός μου ἐκοιμήθη ἤδη.

Καὶ ἐξύπνησε μειράκιον κοιμώμενον εἰς τὴν γωνίαν τοῦ ναΐσκου, ἔθεσε τοὺς ἐραστὰς πρὸ τοῦ προσκυνητηρίου καὶ ἤρξατο στέφων αὐτούς.

Τὸ μειράκιον ἀνεγίνωσκεν, ἔμελπε τὰς προσηκούσας εὐχάς, ἐθεώρει μετ' ἐκπλήξεως τὸν γαμβρὸν καὶ τὴν νύμφην καὶ ἐρρίγει εἰς πᾶσαν ὁρμὴν ἀνέμου, ὅστις ἐμυκᾶτο ἐπὶ τοῦ ἑτοιμορρόπου παραθύρου τοῦ ναοῦ.

Ὁ Ἀλέξιος καὶ ἡ Ναθαλία προσηύχοντο μετὰ ζήλου καί, προφέροντες τὸ *ναί*, ἐθεώρουν ἀλλήλους μετὰ συγκινήσεως καὶ ἡδέων δακρύων. Μετὰ τὸ πέρας τῆς τελετῆς ὁ ὑπέργηρος λευίτης εἶπε τοῖς νεονύμφοις:

— Δὲν γνωρίζω καὶ δὲν ἐρωτῶ τίνες εἶσθε· ἀλλ' ἐν ὀνόματι τοῦ μεγάλου Θεοῦ, τὸν ὁποῖον τὸ σκότος τῆς νυκτὸς καὶ ὁ κρότος τῆς καταιγίδος δεικνύουσιν ἡμῖν — καὶ τὴν στιγμὴν ταύτην σφοδρῶς ἔπνευσεν ὁ ἄνεμος — ἐν ὀνόματι τοῦ Ἀκαταλήπτου, τοῦ φοβεροῦ μὲν διὰ τοὺς κακούς, ἐλεήμονος δὲ διὰ τοὺς ἀγαθούς, ὑπόσχομαι ὑμῖν εὐημερίαν ἐν τῷ βίῳ, ἂν ἀγαπήσητε ἀλλήλους, διότι ἡ συζυγικὴ ἀγάπη εἶνε ἀγάπη ἁγία, ἀρεστὴ τῷ Θεῷ, καὶ ὅστις τηρεῖ αὐτὴν ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, ἐκεῖνον ἀγαπᾷ ὁ Ὕψιστος. Ἀπέλθετε ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐνθυμεῖσθε τοὺς λόγους μου!

Οἱ νεόνυμφοι ἔλαβον τὴν εὐλογίαν τοῦ πρεσβύτου, ἠσπάσθησαν τὴν χεῖρά του, ἠσπάσθησαν ἀλλήλους, ἐξῆλθον τοῦ ναοῦ καὶ ἀνεχώρησαν.

Ὁ ἄνεμος ἐκάλυψε τὴν ὁδὸν ὑπὸ χιόνος, ἀλλ' οἱ ζωηροὶ ἵπποι ἔτρεχον ὡς ἀστραπή. Ἐκ τῶν μυκτήρων αὐτῶν ἐξήρχετο καπνός, ὁ ἐκ τοῦ σώματός των ἀτμὸς ἐδεινοῦτο καὶ ἀπήρχετο ὡς στήλη, καὶ ἡ πτιλώδης χιὼν ἐξεσφενδονίζετο ὡς νέφος ὑπὸ τὰς ὁπλάς των.

Μετ' οὐ πολὺ οἱ ὁδοιπόροι μας εἰσήρχοντο ἐντὸς ζοφεροῦ δάσους· οὐδεὶς ὑπῆρχε δρόμος· ἡ γραῖα τροφὸς ἔτρεμεν ἐκ τοῦ φόβου, ἀλλ' ἡ ὡραία Ναθαλία, αἰσθανομένη παρ' αὐτῇ τὸν ἀγαπητὸν φίλον της, οὐδένα εἶχε φόβον.

Ὁ νεαρὸς σύζυγος ἀπεμάκρυνε διὰ τῆς χειρὸς πάντας τοὺς κλώνους καὶ ξηροὺς κλάδους τῶν δένδρων, τοὺς ἀπειλοῦντας τὸ λευκὸν πρόσωπον τῆς συζύγου του.

Ἐκράτει αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ὅταν τὸ ἕλκηθρον κατήρχετο εἰς τὸ βάθος χιονωδῶν ρυάκων καὶ διὰ θερμῶν φιλημάτων ἀπεμάκρυνε τὸ ψῦχος ἐκ τῶν ἁβρῶν ῥόδων, ἅτινα ἔθαλλον ἐπὶ τῶν χειλέων της.

Τέσσαρας σχεδὸν ὥρας ἤλαυνον ἐν τῷ δάσει, διερχόμενοι διὰ μέσου ὑψικορύφων δένδρων.

Οἱ ἵπποι ἤρξαντο ἤδη καταπονούμενοι καὶ μετὰ κόπου ἀνέσυρον τοὺς πόδας αὐτῶν ἐκ τοῦ βάθους τῆς χιόνος· τὸ ἕλκηθρον ἐκινεῖτο βραδέως καὶ ἐπὶ τέλους ἡ Ναθαλία, θλίψασα τὴν χεῖρα τοῦ προσφιλοῦς αὐτῆς, ἠρώτησεν αὐτὸν ταπεινοφώνως:

— Θὰ φθάσωμεν γρήγορα;

Ὁ Ἀλέξιος παρετήρησε περὶ αὐτόν, ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων καὶ εἶπεν ὅτι ἡ κατοικία του δὲν ἀπέχει πολύ.

Τῷ ὄντι, μετά τινα λεπτὰ εἰσῆλθον εἰς μικράν τινα πλατεῖαν, ἔνθα ἠγείρετο ταπεινὸς οἰκίσκος ὑπὸ ὑψηλοῦ δρυφάκτου περιβαλλόμενος.

Εἰς προϋπάντησιν αὐτῶν ἐξῆλθον πέντε ἢ ἓξ ἄνδρες, φέροντες δαυλοὺς ἀνημμένους καὶ ὡπλισμένοι διὰ μακρῶν μαχαιρῶν.

Ἡ γραῖα τροφός, βλέπουσα τὸ ἄγριον καὶ μεμονωμένον τοῦτο οἴκημα, ἐν μέσῳ ἀδιαβάτου δάσους, καὶ τοὺς ἐνόπλους τούτους ἄνδρας, ἀνακαλύψασα δὲ εἰς τὰ πρόσωπα αὐτῶν ἄγριόν τι καὶ ὠμόν, ἐκυριεύθη ὑπὸ φρίκης, ἐκρότησε τὰς χεῖρας καὶ ἀνεφώνησεν:

— Ἀλλοίμονον! ἐχάθημεν! ἐπέσαμεν εἰς χεῖρας λῃστῶν!

Ἠδυνάμην ἤδη νὰ παραστήσω φοβερὰν εἰκόνα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀναγνώστου, τὴν σαγηνευθεῖσαν ἀθῳότητα, τὸν προδοθέντα ἔρωτα, τὴν ἀτυχῆ ὡραίαν εἰς χεῖρας βαρβάρων, κακούργων, σύζυγον ἀρχιλῃστοῦ, μάρτυν φρικωδῶν κακουργημάτων καὶ ἐπὶ τέλους, μετὰ τυραννικὸν βίον, ἐκπνέουσαν ἐπὶ τοῦ ἰκριώματος ὑπὸ τὸν πέλεκυν τῆς διαιοσύνης πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀτυχοῦς γεννήτορος· ἠδυνάμην νὰ παραστήσω πάντα ταῦτα ὡς πιθανά, ὡς φυσικὰ καὶ ὁ εὐαίσθητος θὰ ἔχυνε δάκρυα πικρίας καὶ θλίψεως, ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἀπεμακρυνόμην τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας, ἐφ' ἧς θεμελιοῦται ἡ διήγησίς μου. Ὄχι, ἀγαπητὲ ἀναγνῶστα, ὄχι!

Τὴν φορὰν ταύτην φύλαττε τὰ δάκρυά σου, ἡσύχασον, ἡ γραῖα τροφὸς ἠπατήθη· ἡ Ναθαλία δὲν ἦτο εἰς χεῖρας λῃστῶν!

Ἔπεται συνέχεια.

[Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ ρωσσικοῦ *Α. Γ. Κωνσταντινίδου*].

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ *Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα*, κατὰ πᾶσαν ἐποχήν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν.

Ἐπίσης φύλλα τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων* τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

Ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν πωλοῦνται διάφορα

ΝΕΩΤΑΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ἑλληνικὰ καὶ Γαλλικά.

Τὰ ἐσχάτως ἐκδοθέντα ἑπτὰ τεύχη τοῦ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΥ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ

τοῦ **A. Lutaud**

τροποποιηθέντος συμφώνως τῇ Ἑλλην. Νομοθεσίᾳ ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ ὑφηγητοῦ τῆς Ἰατροδικαστικῆς κ. *Α. Δ. Καλλιβωκᾶ*, πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν ἀντὶ **λεπτῶν 50** ἕκαστον, ταῖς ἐπαρχίαις δὲ καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἀποστέλλονται **ἀντὶ λ. 60.**

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΜΕΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

Συνδρομὴ ἐτησία καὶ προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις:
Ἐν Ἑλλάδι δρ. 10. Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 12.

ΕΞΕΔΟΘΗ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

εἰς ἴδιον τεῦχος ἐκ σελίδων 400
καὶ πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ ἡμῶν ἀντὶ δραχμῶν 2.

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΩΝ

Ὁ Α' καὶ Β' τόμος τοῦ ἀρίστου ποιητικοῦ περιοδικοῦ τῆς Ζακύνθου, πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφείῳ ἡμῶν ἀντὶ δρ. 8. Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ἀποστέλλονται ἀντὶ δρ. 9.

ΩΡΑΙΟΣ ΧΑΡΤΗΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟΣ δι' ἐξώφυλλα κλ. πωλεῖται ἐν τῷ γραφείῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

ΣΥΛΛΟΓΗ πλουσία στοιχείων καὶ κοσμημάτων διὰ

ΜΕΓΑΛΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ

ἐκομίσθη ἐσχάτως εἰς τὸ τυπογραφεῖον τῆς **Κορίννης,** ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

ΜΕΛΑΝΗ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΑΓΓΛΙΚΗ εἰς τενεκέδες ἐκ μιᾶς ὀκᾶς καὶ 70 δραμίων πωλεῖται ἀντὶ **δρ. 4, 25,** ἐν τῷ γραφείῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

Τυπογραφεῖον **Κορίννης,** *ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.*